

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2018/C 294/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* . . . . .

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 294/02

Sprawa C-203/16 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 czerwca 2018 r. – Dirk Andres, działający w charakterze syndyka masy upadłości Heitkamp BauHolding GmbH / Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec [Odwołanie – Pomoc państwa – Niemieckie ustawodawstwo podatkowe dotyczące przenoszenia niektórych strat na przyszłe lata podatkowe („klauzula restrukturyzacji”) – Decyzja stwierdzająca niezgodność systemu pomocy z rynkiem wewnętrznym – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Artykuł 263 akapit czwarty TFUE – Osoba, której akt dotyczy indywidualnie – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Pojęcie pomocy państwa – Warunek dotyczący selektywności – Określenie ram odniesienia – Kwalifikacja prawna okoliczności faktycznych] . . . . .

2

2018/C 294/03

Sprawa C-208/16 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 czerwca 2018 r. – Republika Federalna Niemiec/Dirk Andres (syndyk masy upadłości spółki Heitkamp BauHolding GmbH), Komisja Europejska [Odwołanie – Pomoc państwa – Niemieckie ustawodawstwo podatkowe dotyczące przenoszenia niektórych strat na przyszłe lata podatkowe („klauzula restrukturyzacji”) – Decyzja stwierdzająca niezgodność systemu pomocy z rynkiem wewnętrznym – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Artykuł 263 akapit czwarty TFUE – Osoba, której akt dotyczy indywidualnie – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Pojęcie pomocy państwa – Warunek dotyczący selektywności – Określenie ram odniesienia – Kwalifikacja prawna okoliczności faktycznych] . . . . .

3

2018/C 294/04	Sprawa C-209/16 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 czerwca 2018 r. – Republika Federalna Niemiec/Lowell Financial Services GmbH, dawniej GFKL Financial Services AG, Komisja Europejska [Odwołanie – Pomoc państwa – Niemieckie ustawodawstwo podatkowe dotyczące przenoszenia niektórych strat na przyszłe lata podatkowe („klauzula restrukturyzacji”) – Decyzja stwierdzająca niezgodność systemu pomocy z rynkiem wewnętrznym – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Artykuł 263 akapit czwarty TFUE – Osoba, której akt dotyczy indywidualnie – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Pojęcie pomocy państwa – Warunek dotyczący selektywności – Określenie ram odniesienia – Kwalifikacja prawna okoliczności faktycznych]	4
2018/C 294/05	Sprawa C-219/16 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 czerwca 2018 r. – Lowell Financial Services GmbH, dawniej GFKL Financial Services AG/Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec [Odwołanie – Pomoc państwa – Niemieckie ustawodawstwo podatkowe dotyczące przenoszenia niektórych strat na przyszłe lata podatkowe („klauzula restrukturyzacji”) – Decyzja stwierdzająca niezgodność systemu pomocy z rynkiem wewnętrznym – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Artykuł 263 akapit czwarty TFUE – Osoba, której akt dotyczy indywidualnie – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Pojęcie pomocy państwa – Warunek dotyczący selektywności – Określenie ram odniesienia – Kwalifikacja prawna okoliczności faktycznych]	5
2018/C 294/06	Sprawa C-451/16: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom – Zjednoczone Królestwo) – MB / Secretary of State for Work and Pensions (Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 79/7/EWG – Równe traktowanie kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego – Krajowy system emerytur państwowych – Warunki uznawania zmiany płci – Uregulowanie krajowe uzależniające uznanie zmiany płci od unieważnienia małżeństwa zawartego przed tą zmianą – Odmowa przyznania emerytury państwowej osobie, która zmieniła płeć, z chwilą osiągnięcia przez nią wieku emerytalnego przewidzianego dla osób przynależących do nabytej przez nią płci – Dyskryminacja bezpośrednia ze względu na płeć)	5
2018/C 294/07	Sprawa C-564/16 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 czerwca 2018 r. – Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)/ Puma SE [Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 8 ust. 5 – Artykuł 76 – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Względne podstawy odmowy rejestracji – Rozporządzenie (WE) nr 2868/95 – Zasada 19 – Zasada 50 ust. 1 – Istnienie wcześniejszych decyzji Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) uznających renomę wcześniejszego znaku towarowego – Zasada dobrej administracji – Uwzględnienie tych decyzji w późniejszych postępowaniach w sprawie sprzeciwu – Obowiązek uzasadnienia – Obowiązki proceduralne izb odwoławczych EUIPO]	6
2018/C 294/08	Sprawa C-635/16 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 28 czerwca 2018 r. – Spliethoff’s Bevrachtingskantoor BV/ Komisja Europejska [Odwołanie – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Określenie przedmiotu sporu – Pomoc finansowa dotycząca instrumentu „Łącząc Europę” – Sektor transportu na lata 2014 – 2020 – Zaproszenie do składania wniosków – Agencja Wykonawcza ds. Innowacyjności i Sieci (INEA) – Przekazana pocztą elektroniczną wiadomość informująca skarżącą o odrzuceniu jej wniosku – Późniejsza decyzja Komisji Europejskiej ustalająca listę wybranych wniosków – Skuteczna ochrona sądowa]	7
2018/C 294/09	Sprawa C-2/17: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 28 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia – Hiszpania) – Instituto Nacional de la Seguridad Social/ Jesús Crespo Rey [Odesłanie prejudycjalne – Umowa w sprawie swobodnego przepływu osób między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony – Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Załącznik XI, pozycja „Hiszpania”, pkt 2 – Emerytura – Sposób obliczania – Kwota teoretyczna – Właściwa podstawa składki – Specjalny układ – Wybór podstawy składki – Uregulowanie krajowe zobowiązujące pracownika do opłacania składek na podstawie minimalnej podstawy składki]	7
2018/C 294/10	Sprawa C-57/17: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 28 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana – Hiszpania) – Eva Soraya Checa Honrado/ Fondo de Garantía Salarial (Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona pracowników w wypadku niewypłacalności pracodawcy – Dyrektywa 2008/94/WE – Artykuł 3 akapit pierwszy – Płatność gwarantowana przez instytucję gwarancyjną – Odprawa w związku z ustaniem stosunku pracy – Przeniesienie miejsca pracy wymagające zmiany miejsca zamieszkania pracownika – Zmiana istotnego elementu umowy o pracę – Rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika – Zasada równego traktowania i niedyskryminacji)	8

2018/C 294/11	Sprawa C-90/17: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 27 czerwca 2018 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugalia] – Turbogás Produtora Energética SA / Autoridade Tributária e Aduaneira [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2003/96/WE – Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej – Artykuł 21 ust. 5 akapit trzeci – Jednostka produkująca energię elektryczną na własne potrzeby – Drobni producenci energii elektrycznej – Artykuł 14 ust. 1 lit. a) – Produkty energetyczne używane do produkcji energii elektrycznej – Obowiązek zwolnienia]	9
2018/C 294/12	Sprawa C-230/17: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret – Dania) – Erdem Deha Altiner, Isabel Hanna Ravn / Udlændingestyrelsen (Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii – Artykuł 21 ust. 1 TFUE – Dyrektywa 2004/38/WE – Prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich – Prawo pobytu obywatela państwa trzeciego, członka rodziny obywatela Unii, w państwie członkowskim, którego przynależność państwową posiada obywatel Unii – Wjazd tego członka rodziny na terytorium danego państwa członkowskiego po powrocie do tego państwa członkowskiego obywatela Unii)	9
2018/C 294/13	Sprawa C-246/17: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 27 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Belgia) – Ibrahima Diallo / État belge (Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii Europejskiej – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 10 ust. 1 – Wniosek o wydanie karty pobytu członka rodziny obywatela Unii – Wydanie – Termin – Wydanie i doręczenie decyzji – Skutki nieprzestrzegania terminu sześciu miesięcy – Autonomia proceduralna państw członkowskich – Zasada skuteczności)	10
2018/C 294/14	Sprawa C-364/17: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 27 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad – Varna – Bułgaria) – „Varna Holidéis” EOOD / Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite [Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Pomoc przyznana przed przystąpieniem Republiki Bułgarii do Unii Europejskiej – Nieważność umowy sprzedaży stwierdzona po przystąpieniu – Obowiązek korekty wstępnego odliczenia – Wykładnia – Właściwość Trybunału]	11
2018/C 294/15	Sprawy połączone C-459/17 i C-460/17: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 27 czerwca 2018 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Conseil d'État – Francja) – SGI (C-459/17), Valériane SNC (C-460/17) / Ministre de l'Action et des Comptes publics [Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Prawo do odliczenia podatku naliczonego – Zasady regulujące korzystanie z prawa do odliczenia – Rzeczywista dostawa towarów]	11
2018/C 294/16	Sprawa C-512/17: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 28 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu – Polska) – postępowanie wszczęte przez HR [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuł 8 ust. 1 – Miejsce zwykłego pobytu dziecka – Niemowlę – Okoliczności istotne dla ustalenia tego miejsca pobytu]	12
2018/C 294/17	Sprawa C-731/17 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 4 grudnia 2017 r. w sprawie T-522/17, Nap Innova Hoteles / JUR, wniesione w dniu 23 grudnia 2017 r. przez Nap Innova Hoteles, S.L.	13
2018/C 294/18	Sprawa C-118/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2017 r. w sprawie T-771/15, Hochmann Marketing / EUIPO, wniesione w dniu 14 lutego 2018 r. przez Hochmann Marketing GmbH	13
2018/C 294/19	Sprawa C-318/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (Belgia) w dniu 11 maja 2018 r. – Oracle Belgium BVBA / Belgische Staat	14
2018/C 294/20	Sprawa C-331/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove (Słowacja) w dniu 22 maja 2018 r. – TE / Pohotovosť s.r.o.	15

2018/C 294/21	Sprawa C-341/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 24 maja 2018 r. – Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid / J. i in.	16
2018/C 294/22	Sprawa C-344/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Gent (Belgia) w dniu 25 maja 2018 r. – ISS Facility Services NV / Sonia Govaerts, Euroclean NV .	16
2018/C 294/23	Sprawa C-348/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 29 maja 2018 r. – Azienda Agricola Barausse Antonio e Gabriele – Società semplice / Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA)	17
2018/C 294/24	Sprawa C-349/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrederegrecht te Antwerpen (Belgia) w dniu 30 maja 2018 r. – Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS) / Mbutuku Kanyeba.	18
2018/C 294/25	Sprawa C-350/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrederegrecht te Antwerpen (Belgia) w dniu 30 maja 2018 r. – Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS) / Larissa Nijs	18
2018/C 294/26	Sprawa C-351/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrederegrecht te Antwerpen (Belgia) w dniu 30 maja 2018 r. – Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS) / Jean-Louis Anita Dedroog	19
2018/C 294/27	Sprawa C-354/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Bacău (Rumunia) w dniu 30 maja 2018 r. – Radu Lucian Rusu, Oana Maria Rusu / SC Blue Air – Airline Management Solutions Srl	20
2018/C 294/28	Sprawa C-355/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg (Austria) w dniu 31 maja 2018 r. – Barbara Rust-Hackner / Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich	21
2018/C 294/29	Sprawa C-356/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg (Austria) w dniu 31 maja 2018 r. – Christian Gmoser / Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich	22
2018/C 294/30	Sprawa C-357/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg (Austria) w dniu 31 maja 2018 r. – Bettina Plackner / Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich	23
2018/C 294/31	Sprawa C-359/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 22 marca 2018 r. w sprawie T-80/16, Shire Pharmaceuticals Ireland / EMA, wniesione w dniu 1 czerwca 2018 r. przez Europejską Agencję Leków	23
2018/C 294/32	Sprawa C-364/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 4 czerwca 2018 r. – Eni SpA / Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze	24
2018/C 294/33	Sprawa C-365/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 4 czerwca 2018 r. – Shell Italia E & P SpA / Ministero dello Sviluppo Economico i in.	25
2018/C 294/34	Sprawa C-366/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de Madrid (Hiszpania) w dniu 5 czerwca 2018 r. – José Manuel Ortiz Mesonero / UTE Luz Madrid Centro (w którego skład wchodzi spółki SICE S.A., Urbalux S.A. ImesAPI S.A. Extralux S. A. i Citelum Ibérica S.A.)	25
2018/C 294/35	Sprawa C-367/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 4 czerwca 2018 r. – María Teresa Aragón Carrasco, María Eugenia Cotano Montero, María Gloria Ferratges Castellanos, Raquel García Ferratges, Elena Muñoz Mora, Ángela Navas Chillón, Mercedes Noriega Bosch, Susana Rizo Santaella, Desamparados Sánchez Ramos, Lucía Santana Ruiz y Luis Salas Fernández (como heredero de Lucía Sánchez de la Peña) / Administración del Estado	26
2018/C 294/36	Sprawa C-373/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal de Penafiel (Portugalia) w dniu 7 czerwca 2018 r. – Prosa – Produtos e Serviços Agrícolas / Autoridade Tributária e Aduaneira	27

2018/C 294/37	Sprawa C-377/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Specializiran nakazaten syd (Bułgaria) w dniu 8 czerwca 2018 r. – postępowanie karne przeciwko AH, PB, CX, KM, PH	27
2018/C 294/38	Sprawa C-380/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 11 czerwca 2018 r. – Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid / E.P.	28
2018/C 294/39	Sprawa C-381/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 11 czerwca 2018 r. – G.S. / Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	28
2018/C 294/40	Sprawa C-382/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 11 czerwca 2018 r. – V.G. / Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	29
2018/C 294/41	Sprawa C-383/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku (Polska) w dniu 11 czerwca 2018 r. – Lexitor Sp. z o.o. przeciwko Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo – Kredytowej im. Franciszka Stefczyka z siedzibą w Gdyni, Santander Consumer Bank S.A. z siedzibą we Wrocławiu, mBank S. A. z siedzibą w Warszawie	30
2018/C 294/42	Sprawa C-385/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 11 czerwca 2018 r. – Arriva Italia Srl i in. / Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti	30
2018/C 294/43	Sprawa C-386/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 11 czerwca 2018 r. – Coöperatieve Producentenorganisatie en Beheersgroep Texel UA/Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit	31
2018/C 294/44	Sprawa C-387/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Polska) w dniu 12 czerwca 2018 r. – Delfarma Sp. z o.o. przeciwko Prezesowi Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych	32
2018/C 294/45	Sprawa C-389/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Belgia) w dniu 13 czerwca 2018 r. – Brussels Securities SA / État belge	32
2018/C 294/46	Sprawa C-397/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de Barcelona (Hiszpania) w dniu 15 czerwca 2018 r. – Ana María Páez Juárez / Nobel Plastiques Ibérica, S.A.	33
2018/C 294/47	Sprawa C-398/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 15 czerwca 2018 r. – Antonio Bocero Torrico / Instituto Nacional de la Seguridad Social y Tesorería General de la Seguridad Social	34
2018/C 294/48	Sprawa C-399/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 18 czerwca 2018 r. – Vereniging Gasopslag Nederland, TAQA Onshore BV, TAQA Piek Gas BV / Autoriteit Consument en Markt	35
2018/C 294/49	Sprawa C-401/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 18 czerwca 2018 r. – Herst, s.r.o. / Odvolací finanční ředitelství	35
2018/C 294/50	Sprawa C-403/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 10 kwietnia 2018 r. w sprawie T-274/15, Alcogroup et Alcodis / Komisja	37
2018/C 294/51	Sprawa C-407/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Višje sodišče v Mariboru (Słowenia) w dniu 21 czerwca 2018 r. – Aleš Kuhar, Jožef Kuhar / Addiko Bank d.d.	37
2018/C 294/52	Sprawa C-440/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 23 kwietnia 2018 r. w sprawie T-468/16, Verein Deutsche Sprache e.V. / Komisja Europejska, wniesione w dniu 4 lipca 2018 r.	38
2018/C 294/53	Sprawa C-443/18: Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska	39
Sąd		
2018/C 294/54	Sprawy połączone T-379/10 RENV i T-381/10 RENV: Wyrok Sądu z dnia 3 lipca 2018 r. – Keramag Keramische Werke i in. / Komisja (Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Francuski rynek instalacji sanitarnych do łazienek – Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG – Uczestnictwo niektórych podmiotów w porozumieniu, decyzji lub uzgodnionej praktyce – Ponowna ocena dowodów)	41

2018/C 294/55	Sprawa T-222/14 RENV: Wyrok Sądu z dnia 4 lipca 2018 r – Deluxe Entertainment Services Group / EUIPO (deluxe) [Wspólnotowy znak towarowy – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego deluxe – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 94 rozporządzenia 2017/1001)]	42
2018/C 294/56	Sprawa T-616/15: Wyrok Sądu z dnia 3 lipca 2018 r. – Transtec / Komisja (EDF – Państwa AKP – Układ z Kotonu – Program wspierania inicjatyw kulturalnych w portugalskojęzycznych państwach afrykańskich – Kwoty wypłacone przez Komisję na rzecz podmiotu odpowiedzialnego za finansowe wykonanie programu w Gwinei Bissau – Odzyskanie w wyniku audytu finansowego – Kompensata wierzytelności – Proporcjonalność – Bezpodstawne wzbogacenie – Odpowiedzialność pozaumowna)	42
2018/C 294/57	Sprawa T-88/17: Wyrok Sądu z dnia 5 lipca 2018 r. – Hiszpania / Komisja [EFRROW – Ostatni rok realizacji programu dla okresu programowania 2007 – 2013 – Rozliczanie rachunków agencji płatniczych państw członkowskich – Decyzja uznająca pewną kwotę za kwotę, która nie może być ponownie wykorzystana w ramach programu rozwoju obszarów wiejskich regionu autonomicznego Estremadura – Metoda obliczania – Artykuł 69 ust. 5b rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 – Uzasadnione oczekiwania]	43
2018/C 294/58	Sprawa T-98/17: Wyrok Sądu z dnia 30 maja 2018 r. – RT / Parlament (Służba publiczna – Urzędnicy – Zwolnienie chorobowe – Artykuł 59 ust. 1 regulaminu pracowniczego – Przepisy wewnętrzne dotyczące kontroli nieobecności w pracy i okresowych kontroli utrzymywania się inwalidztwa – Zaświadczenie lekarskie – Brak podpisu i pieczętki lekarza – Konsultacja lekarska na odległość za pośrednictwem Internetu – Odmowa przyjęcia)	44
2018/C 294/59	Sprawa T-218/17: Wyrok Sądu z dnia 29 czerwca 2018 r. – HF / Parlament (Służba publiczna – Personel kontraktowy – Artykuł 24 regulaminu pracowniczego – Wniosek o udzielenie wsparcia – Artykuł 12a regulaminu pracowniczego – Mobbing – Komitet doradczy ds. mobbingu i zapobiegania mu w miejscu pracy – Decyzja w sprawie oddalenia wniosku o udzielenie wsparcia – Prawo do bycia wysłuchanym – Zasada kontradiktoryjności – Odmowa doręczenia opinii komitetu doradczego i protokołów przesłuchania świadków – Czas trwania procedury administracyjnej – Rozsądny termin)	45
2018/C 294/60	Sprawy T-402/17 i T-403/17: Wyrok Sądu z dnia 3 lipca 2018 r. – Vienna International Hotelmanagement / EUIPO (Vienna House i VIENNA HOUSE) {Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenia unijnych znaków towarowych, słownego Vienna House i graficznego VIENNA HOUSE – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia 2017/1001]}	45
2018/C 294/61	Sprawa T-322/18: Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2018 r. – García Ruiz / Parlament	46
2018/C 294/62	Sprawa T-341/18: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2018 r. – NEC Corporation/Komisja	47
2018/C 294/63	Sprawa T-342/18: Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2018 r. – Nichicon Corporation/Komisja	48
2018/C 294/64	Sprawa T-343/18: Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2018 r. – Tokin Corporation/Komisja	50
2018/C 294/65	Sprawa T-344/18: Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2018 r. – Rubycon i Rubycon Holdings/ Komisja	51
2018/C 294/66	Sprawa T-351/18: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2018 r. – Ukrselhosprom PCF i Versobank / EBC	51
2018/C 294/67	Sprawa T-363/18: Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2018 r. – Nippon Chemi-Con Corporation / Komisja	52
2018/C 294/68	Sprawa T-380/18: Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2018 r. – Intas Pharmaceuticals / EUIPO – Laboratorios Indas (INTAS)	54

2018/C 294/69	Sprawa T-383/18: Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2018 r. – Sta*Ware EDV Beratung / EUIPO – Accelerate IT Consulting (businessNavi)	55
2018/C 294/70	Sprawa T-386/18: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2018 r. – Iccrea Banca/Komisja, SRB	56
2018/C 294/71	Sprawa T-393/18: Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2018 r. – Mellifera/Komisja	57
2018/C 294/72	Sprawa T-399/18: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2018 r. – TrekStor / EUIPO (Theatre)	58
2018/C 294/73	Sprawa T-404/18: Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2018 r. – Zhadanov / EUIPO (PDF Expert)	59
2018/C 294/74	Sprawa T-405/18: Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2018 r. – Holmer Dahl / SRB	59
2018/C 294/75	Sprawa T-412/18: Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2018 r. – mobile.de / EUIPO – Droujestvo S Ogranichena Otgovornost „Rezon” (mobile.ro)	60
2018/C 294/76	Sprawa T-413/18: Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2018 r. – Portigon / SRB	61
2018/C 294/77	Sprawa T-415/18: Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2018 r. – Silgan Closures i Silgan Holdings/ Komisja	62
2018/C 294/78	Sprawa T-421/18: Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2018 r. – Bauer Radio / EUIPO – Weinstein (MUSIKISS)	63
2018/C 294/79	Sprawa T-423/18: Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2018 r. – Fissler / EUIPO (vita)	64

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2018/C 294/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 285 z 13.8.2018.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 276 z 6.8.2018.

Dz.U. C 268 z 30.7.2018.

Dz.U. C 259 z 23.7.2018.

Dz.U. C 249 z 16.7.2018.

Dz.U. C 240 z 9.7.2018.

Dz.U. C 231 z 2.7.2018.

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 czerwca 2018 r. – Dirk Andres, działający w charakterze syndyka masy upadłości Heitkamp BauHolding GmbH / Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-203/16 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Pomoc państwa – Niemieckie ustawodawstwo podatkowe dotyczące przenoszenia niektórych strat na przyszłe lata podatkowe („klauzula restrukturyzacji”) – Decyzja stwierdzająca niezgodność systemu pomocy z rynkiem wewnętrznym – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Artykuł 263 akapit czwarty TFUE – Osoba, której akt dotyczy indywidualnie – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Pojęcie pomocy państwa – Warunek dotyczący selektywności – Określenie ram odniesienia – Kwalifikacja prawna okoliczności faktycznych]

(2018/C 294/02)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Dirk Andres, działający w charakterze syndyka masy upadłości spółki Heitkamp BauHolding GmbH (przedstawiciele: W. Niemann, S. Geringhoff, Rechtsanwalt i P. Dodos, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, T. Maxian Rusche i K. Blanck-Putz, pełnomocnicy), Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i R. Kanitz, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) *Odwołanie wzajemne zostaje oddalone.*
- 2) *Uchyla się pkt 2 i 3 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 4 lutego 2016 r., Heitkamp BauHolding/Komisja (T-287/11, EU:T:2016:60).*
- 3) *Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2011/527/UE z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie pomocy państwa C 7/10 (ex CP 250/09 i NN 5/10) przyznanej przez Niemcy – Program pomocy dotyczący przeniesienia strat podatkowych w przypadku restrukturyzacji przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji („Sanierungsklausel”).*
- 4) *Komisja Europejska zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Dirka Andresa, działającego w charakterze syndyka masy upadłości spółki Heitkamp BauHolding GmbH, zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.*

5) Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty poniesione w związku z postępowaniem odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 czerwca 2018 r. – Republika Federalna Niemiec/Dirk Andres (syndyk masy upadłości spółki Heitkamp BauHolding GmbH), Komisja Europejska

(Sprawa C-208/16 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Pomoc państwa – Niemieckie ustawodawstwo podatkowe dotyczące przenoszenia niektórych strat na przyszłe lata podatkowe („klauzula restrukturyzacji”) – Decyzja stwierdzająca niezgodność systemu pomocy z rynkiem wewnętrznym – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Artykuł 263 akapit czwarty TFUE – Osoba, której akt dotyczy indywidualnie – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Pojęcie pomocy państwa – Warunek dotyczący selektywności – Określenie ram odniesienia – Kwalifikacja prawna okoliczności faktycznych]

(2018/C 294/03)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i R. Kanitz, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Dirk Andres (syndyk masy upadłości spółki Heitkamp BauHolding GmbH) (przedstawiciele: W. Niemann, S. Geringhoff i P. Dodos, Rechtsanwälte), Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, T. Maxian Rusche i K. Blanck-Putz, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie wzajemne zostaje oddalone.
- 2) Uchyla się pkt 2 i 3 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 4 lutego 2016 r., Heitkamp BauHolding/Komisja (T-287/11, EU:T:2016:60).
- 3) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2011/527/UE z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie pomocy państwa C 7/10 (ex CP 250/09 i NN 5/10) przyznanej przez Niemcy – Program pomocy dotyczący przeniesienia strat podatkowych w przypadku restrukturyzacji przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji („Sanierungsklausel”).
- 4) Komisja Europejska zostaje obciążona – poza własnymi kosztami poniesionymi zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym – kosztami poniesionymi przez Republikę Federalną Niemiec w postępowaniu odwoławczym oraz kosztami poniesionymi przez Dirka Andresa, działającego w charakterze syndyka masy upadłości spółki Heitkamp BauHolding GmbH, zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 czerwca 2018 r. – Republika Federalna Niemiec/Lowell Financial Services GmbH, dawniej GFKL Financial Services AG, Komisja Europejska

(Sprawa C-209/16 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Pomoc państwa – Niemieckie ustawodawstwo podatkowe dotyczące przenoszenia niektórych strat na przyszłe lata podatkowe („klauzula restrukturyzacji”) – Decyzja stwierdzająca niezgodność systemu pomocy z rynkiem wewnętrznym – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Artykuł 263 akapit czwarty TFUE – Osoba, której akt dotyczy indywidualnie – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Pojęcie pomocy państwa – Warunek dotyczący selektywności – Określenie ram odniesienia – Kwalifikacja prawna okoliczności faktycznych]

(2018/C 294/04)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i R. Kanitz, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Lowell Financial Services GmbH, dawniej GFKL Financial Services AG (przedstawiciele: M Schweda, M. Knebelberger i F. Loose, Rechtsanwälte), Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, T. Maxian Rusche i K. Blanck-Putz, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie wzajemne zostaje oddalone.
- 2) Uchyla się pkt 2 i 3 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 4 lutego 2016 r., GFKL Financial Services/Komisja (T-620/11, EU:T:2016:59).
- 3) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2011/527/UE z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie pomocy państwa C 7/10 (ex CP 250/09 i NN 5/10) przyznanej przez Niemcy – Program pomocy dotyczący przeniesienia strat podatkowych w przypadku restrukturyzacji przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji („Sanierungsklausel”).
- 4) Komisja Europejska zostaje obciążona – poza własnymi kosztami poniesionymi zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym – kosztami poniesionymi przez Republikę Federalną Niemiec w postępowaniu odwoławczym oraz kosztami poniesionymi przez Lowell Financial Services GmbH w postępowaniu w pierwszej instancji.
- 5) Lowell Financial Services GmbH pokrywa własne koszty poniesione w postępowaniu odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 20.6.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 czerwca 2018 r. – Lowell Financial Services GmbH, dawniej GFKL Financial Services AG/Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-219/16 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Pomoc państwa – Niemieckie ustawodawstwo podatkowe dotyczące przenoszenia niektórych strat na przyszłe lata podatkowe („klauzula restrukturyzacji”) – Decyzja stwierdzająca niezgodność systemu pomocy z rynkiem wewnętrznym – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Artykuł 263 akapit czwarty TFUE – Osoba, której akt dotyczy indywidualnie – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Pojęcie pomocy państwa – Warunek dotyczący selektywności – Określenie ram odniesienia – Kwalifikacja prawna okoliczności faktycznych]

(2018/C 294/05)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Lowell Financial Services GmbH, dawniej GFKL Financial Services AG (przedstawiciele: M Schweda, J. Eggers, M. Knebelberger i F. Loose, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, T. Maxian Rusche i K. Blanck-Putz, pełnomocnicy), Republika Federalna Niemiec

Sentencja

- 1) Odwołanie wzajemne zostaje oddalone.
- 2) Uchyla się pkt 2 i 3 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 4 lutego 2016 r., GFKL Financial Services/Komisja (T-620/11, EU:T:2016:59).
- 3) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2011/527/UE z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie pomocy państwa C 7/10 (ex CP 250/09 i NN 5/10) przyznanej przez Niemcy – Program pomocy dotyczący przeniesienia strat podatkowych w przypadku restrukturyzacji przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji („Sanierungsklausel”).
- 4) Komisja Europejska zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Lowell Financial Services GmbH zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 20.6.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom – Zjednoczone Królestwo) – MB / Secretary of State for Work and Pensions

(Sprawa C-451/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 79/7/EWG – Równe traktowanie kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego – Krajowy system emerytur państwowych – Warunki uznawania zmiany płci – Uregulowanie krajowe uzależniające uznanie zmiany płci od unieważnienia małżeństwa zawartego przed tą zmianą – Odmowa przyznania emerytury państwowej osobie, która zmieniła płeć, z chwilą osiągnięcia przez nią wieku emerytalnego przewidzianego dla osób przynależących do nabytej przez nią płci – Dyskryminacja bezpośrednia ze względu na płeć)

(2018/C 294/06)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MB

Strona pozwana: Secretary of State for Work and Pensions

Sentencja

Dyrektywę Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, a w szczególności jej art. 4 ust. 1 tiret pierwsze w związku z jej art. 3 ust. 1 lit. a) tiret trzecie oraz art. 7 ust. 1 lit. a), należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wymaga od osoby, która dokonała zmiany płci, spełnienia nie tylko kryteriów natury fizycznej, społecznej i psychologicznej, lecz również warunku niepozostawania w związku małżeńskim z osobą przynależącą do płci, którą nabyła w wyniku tej zmiany, aby móc ubiegać się o przyznanie emerytury państwowej z chwilą osiągnięcia ustawowego wieku emerytalnego przewidzianego dla osób przynależących do nabytej przez nią płci.

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 17.10.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 czerwca 2018 r. – Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) / Puma SE

(Sprawa C-564/16 P) ⁽¹⁾

[**Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 8 ust. 5 – Artykuł 76 – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Względne podstawy odmowy rejestracji – Rozporządzenie (WE) nr 2868/95 – Zasada 19 – Zasada 50 ust. 1 – Istnienie wcześniejszych decyzji Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) uznających renomę wcześniejszego znaku towarowego – Zasada dobrej administracji – Uwzględnienie tych decyzji w późniejszych postępowaniach w sprawie sprzeciwu – Obowiązek uzasadnienia – Obowiązki proceduralne izb odwoławczych EUIPO]**

(2018/C 294/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciele: D. Botis i D. Hanf, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Puma SE (przedstawiciel: P. González-Bueno Catalán de Ocón, abogado)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywa koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 20.3.2017.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 28 czerwca 2018 r. – Spliethoff's Bevrachtingskantoor BV / Komisja Europejska

(Sprawa C-635/16 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Określenie przedmiotu sporu – Pomoc finansowa dotycząca instrumentu „Łącząc Europę” – Sektor transportu na lata 2014 – 2020 – Zaproszenie do składania wniosków – Agencja Wykonawcza ds. Innowacyjności i Sieci (INEA) – Przekazana pocztą elektroniczną wiadomość informująca skarżącą o odrzuceniu jej wniosku – Późniejsza decyzja Komisji Europejskiej ustalająca listę wybranych wniosków – Skuteczna ochrona sądowa]

(2018/C 294/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Spliethoff's Bevrachtingskantoor BV (przedstawiciel: Y. de Vries, advocaat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Samnadda oraz J. Hottiaux, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Postanowienie Sądu Unii Europejskiej z dnia 11 października 2016 r., Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Komisja (T 564/15, niepublikowane, EU:T:2016:611) zostaje uchylone.
- 2) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 70 z 6.3.2017.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 28 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia – Hiszpania) – Instituto Nacional de la Seguridad Social / Jesús Crespo Rey

(Sprawa C-2/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Umowa w sprawie swobodnego przepływu osób między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony – Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Załącznik XI, pozycja „Hiszpania”, pkt 2 – Emerytura – Sposób obliczania – Kwota teoretyczna – Właściwa podstawa składki – Specjalny układ – Wybór podstawy składki – Uregulowanie krajowe zobowiązujące pracownika do opłacania składek na podstawie minimalnej podstawy składki]

(2018/C 294/09)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Instituto Nacional de la Seguridad Social

Strona pozwana: Jesús Crespo Rey

przy udziale: Tesorería General de la Seguridad Social

Sentencja

Umowę między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony w sprawie swobodnego przepływu osób, podpisaną w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 1999 r. należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak w sprawie w postępowaniu głównym, które zobowiązuje pracownika migrującego, który zawiera specjalny układ z zabezpieczeniem społecznym tego państwa członkowskiego, do opłacania składek zgodnie z minimalną podstawą składki, co powoduje, że przy obliczaniu teoretycznej kwoty jego emerytury instytucja właściwa rzeczono państwa członkowskiego zrównuje okres objęty tym układem z okresem ukończonym w tym państwie członkowskim i do celów tego obliczenia uwzględnia jedynie składki opłacone w ramach tego układu, nawet gdy pracownik ten, zanim skorzystał z prawa do swobodnego przemieszczania się, opłacał w danym państwie członkowskim składki zgodnie z podstawami wyższymi niż minimalna podstawa składki i gdy pracownik osiadł, który nie skorzystał z prawa do swobodnego przemieszczania się i który podpisuje taki układ, ma prawo opłacania składek zgodnie z podstawami wyższymi niż minimalna podstawa składki.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 3.4.2017.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 28 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana – Hiszpania) – Eva Soraya Checa Honrado / Fondo de Garantía Salarial

(Sprawa C-57/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona pracowników w wypadku niewypłacalności pracodawcy – Dyrektywa 2008/94/WE – Artykuł 3 akapit pierwszy – Płatność gwarantowana przez instytucję gwarancyjną – Odprawa w związku z ustaniem stosunku pracy – Przeniesienie miejsca pracy wymagające zmiany miejsca zamieszkania pracownika – Zmiana istotnego elementu umowy o pracę – Rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika – Zasada równego traktowania i niedyskryminacji)

(2018/C 294/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eva Soraya Checa Honrado

Strona pozwana: Fondo de Garantía Salarial

Sentencja

Artykuł 3 akapit pierwszy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy należy interpretować w ten sposób, że gdy zgodnie z rozpatrywanymi uregulowaniami krajowymi niektóre świadczenia ustawowe należne z tytułu rozwiązania umowy o pracę z inicjatywy pracownika oraz świadczenia należne w wypadku zwolnienia z obiektywnych przyczyn takie jak rozpatrywane przez sąd odsyłający są objęte pojęciem „odprawy w związku z ustaniem stosunku pracy” w rozumieniu tego przepisu, świadczenia ustawowe należne z tytułu rozwiązania umowy o pracę z inicjatywy pracownika ze względu na przeniesienie miejsca pracy przez pracodawcę – zobowiązujące pracownika do zmiany miejsca zamieszkania – powinny także zostać objęte tym pojęciem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 121 z 18.4.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 27 czerwca 2018 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugalia] – Turbogás Produtora Energética SA / Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-90/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2003/96/WE – Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej – Artykuł 21 ust. 5 akapit trzeci – Jednostka produkująca energię elektryczną na własne potrzeby – Drobni producenci energii elektrycznej – Artykuł 14 ust. 1 lit. a) – Produkty energetyczne używane do produkcji energii elektrycznej – Obowiązek zwolnienia]

(2018/C 294/11)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Turbogás Produtora Energética SA

Strona przeciwna: Autoridade Tributária e Aduaneira

Sentencja

Artykuł 21 ust. 5 akapit trzeci i art. 14 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej należy interpretować w ten sposób, że jednostkę tego rodzaju jak jednostka, o której mowa w postępowaniu głównym, produkującą energię elektryczną na swoje własne potrzeby, niezależnie od tego, jakie jest jej znaczenie, i od tego, jaką działalność gospodarczą prowadzi tytułem głównym, należy uznać za „dystrybutora” w rozumieniu pierwszego z tych przepisów, którego konsumpcja energii elektrycznej dla celów produkcji energii elektrycznej jest jednak objęta obowiązkowym zwolnieniem przewidzianym w owym art. 14 ust. 1 lit. a).

⁽¹⁾ Dz.U. C 144 z 8.5.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 27 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret – Dania) – Erdem Deha Altiner, Isabel Hanna Ravn / Udlændingestyrelsen

(Sprawa C-230/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii – Artykuł 21 ust. 1 TFUE – Dyrektywa 2004/38/WE – Prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich – Prawo pobytu obywatela państwa trzeciego, członka rodziny obywatela Unii, w państwie członkowskim, którego przynależność państwową posiada obywatel Unii – Wjazd tego członka rodziny na terytorium danego państwa członkowskiego po powrocie do tego państwa członkowskiego obywatela Unii)

(2018/C 294/12)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Erdem Deha Altiner, Isabel Hanna Ravn

Strona pozwana: Udlændingestyrelsen

Sentencja

Artykuł 21 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które nie przewiduje przyznania na podstawie prawa Unii pochodnego prawa pobytu obywatelowi państwa trzeciego, który jest członkiem rodziny obywatela Unii posiadającego przynależność państwową tego państwa członkowskiego i który powraca do niego po pobycie – na podstawie prawa Unii i zgodnie z tym prawem – w innym państwie członkowskim, w sytuacji gdy wspomniany członek rodziny danego obywatela Unii nie wjechał na terytorium państwa członkowskiego pochodzenia tego obywatela Unii lub nie złożył w tym państwie wniosku o wydanie dokumentu pobytowego „w naturalnej konsekwencji” powrotu danego obywatela Unii do tego państwa członkowskiego, pod warunkiem że uregulowanie to wymaga, w ramach całościowej oceny, uwzględnienia również innych istotnych elementów, w szczególności tych, które mogą wykazać, że mimo odstępu czasowego między powrotem do rzeczonoego państwa obywatela Unii a wjazdem do tego samego państwa członkowskiego członka jego rodziny życie rodzinne zbudowane i umocnione w przyjmującym państwie członkowskim nie ustało, a zatem może uzasadniać przyznanie zainteresowanemu członkowi rodziny pochodnego prawa pobytu. Dokonanie stosownych ustaleń należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 213 z 3.7.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 27 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Belgia) – Ibrahima Diallo / État belge

(Sprawa C-246/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii Europejskiej – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 10 ust. 1 – Wniosek o wydanie karty pobytu członka rodziny obywatela Unii – Wydanie – Termin – Wydanie i doręczenie decyzji – Skutki nieprzestrzegania terminu sześciu miesięcy – Autonomia proceduralna państw członkowskich – Zasada skuteczności)

(2018/C 294/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ibrahima Diallo

Strona pozwana: État belge

Sentencja

- 1) Artykuł 10 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy interpretować w ten sposób, że decyzja w sprawie wniosku o wydanie karty pobytu członka rodziny obywatela Unii Europejskiej powinna zostać wydana i doręczona w przewidzianym w tym przepisie terminie sześciu miesięcy.
- 2) Dyrektywę 2004/38 należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które nakłada na właściwe organy krajowe obowiązek wydania zainteresowanemu z urzędu karty pobytu członka rodziny obywatela Unii Europejskiej, w przypadku przekroczenia terminu sześciu miesięcy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 dyrektywy 2004/38, bez stwierdzenia uprzednio, że zainteresowany rzeczywiście spełnia warunki zamieszkiwania w przyjmującym państwie członkowskim zgodnie z prawem Unii.

- 3) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym po stwierdzeniu przez sąd nieważności decyzji o odmowie wydania karty pobytu członka rodziny obywatela Unii Europejskiej, właściwemu organowi krajowemu przysługuje automatycznie ponownie w całości określony w art. 10 ust. 1 dyrektywy 2004/38 termin sześciu miesięcy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 27 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad – Varna – Bułgaria) – „Varna Holideis” EOOD / Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

(Sprawa C-364/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Pomoc przyznana przed przystąpieniem Republiki Bułgarii do Unii Europejskiej – Nieważność umowy sprzedaży stwierdzona po przystąpieniu – Obowiązek korekty wstępnego odliczenia – Wykładnia – Właściwość Trybunału]

(2018/C 294/14)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad – Varna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Varna Holideis” EOOD

Strona przeciwna: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez Administrativen sad – Varna (sąd administracyjny w Warnie, Bułgaria).

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 14.8.2017.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 27 czerwca 2018 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Conseil d’État – Francja) – SGI (C-459/17), Valériane SNC (C-460/17) / Ministre de l’Action et des Comptes publics

(Sprawy połączone C-459/17 i C-460/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Prawo do odliczenia podatku naliczonego – Zasady regulujące korzystanie z prawa do odliczenia – Rzeczywista dostawa towarów]

(2018/C 294/15)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d’État

Strony w postępowaniach głównych

Strony skarżące: SGI (C-459/17), Valériane SNC (C-460/17)

Strona przeciwna: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Sentencja

Artykuł 17 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej przez dyrektywę Rady 91/680/EWG z dnia 16 grudnia 1991 r., należy interpretować w ten sposób, że w celu odmówienia podatnikowi będącemu odbiorcą faktury prawa do odliczenia VAT wykazanego na tej fakturze wystarczy, aby organ podatkowy ustalił, iż transakcje, którym odpowiada ta faktura, w rzeczywistości nie zostały zrealizowane.

⁽¹⁾ Dz.U. C 347 z 16.10.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 28 czerwca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu – Polska) – postępowanie wszczęte przez HR

(Sprawa C-512/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuł 8 ust. 1 – Miejsce zwykłego pobytu dziecka – Niemowlę – Okoliczności istotne dla ustalenia tego miejsca pobytu]

(2018/C 294/16)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnioskująca: HR

Pozostali uczestnicy postępowania: KO, Prokuratura Rejonowa Poznań Stare Miasto w Poznaniu

Sentencja

Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 należy interpretować w ten sposób, że miejsce zwykłego pobytu dziecka w rozumieniu tego rozporządzenia należy odnieść do miejsca, w którym faktycznie znajduje się centrum życiowe dziecka. Do sądu krajowego należy określenie, na podstawie zbioru spójnych okoliczności faktycznych, gdzie znajdowało się to centrum w momencie złożenia wniosku dotyczącego odpowiedzialności rodzicielskiej względem dziecka. W tym względzie w sprawie takiej jak sprawa w postępowaniu głównym, wobec stanu faktycznego ustalonego przez ten sąd, istotnymi okolicznościami są łącznie:

— fakt, że dziecko od chwili narodzin do momentu rozstania jego rodziców zamieszkiwało generalnie wraz z nimi w określonym miejscu;

- okoliczność, że rodzic sprawujący od momentu rozstania pary faktyczną pieczę nad dzieckiem wciąż przebywa na co dzień wraz z dzieckiem w tym miejscu i wykonuje tam działalność zawodową wpisującą się w ramy stosunku pracy nawiązanego na czas nieokreślony; oraz
- fakt, że dziecko utrzymuje we wspomnianym miejscu stałe kontakty ze swoim drugim rodzicem, który wciąż tam zamieszkuje.

Natomiast w sprawie takiej jak sprawa w postępowaniu głównym za takie istotne okoliczności nie mogą zostać uznane:

- pobyty, jakie rodzic faktycznie sprawujący pieczę nad dzieckiem odbywał w przeszłości wraz z dzieckiem na terytorium państwa członkowskiego, z którego rodzic ten pochodzi, w związku ze swoimi urlopami i okresami świątecznymi;
- pochodzenie tego rodzica, wynikające stąd więzy dziecka z tym państwem członkowskim o charakterze kulturowym oraz jego relacje z rodziną zamieszkującą w owym państwie członkowskim;
- ewentualny zamiar owego rodzica, aby w przyszłości osiedlić się wraz z dzieckiem w tym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 412 z 4.12.2017.

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 4 grudnia 2017 r. w sprawie T-522/17, Nap Innova Hoteles / JUR, wniesione w dniu 23 grudnia 2017 r. przez Nap Innova Hoteles, S.L.

(Sprawa C-731/17 P)

(2018/C 294/17)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Nap Innova Hoteles, S.L. (przedstawiciel: L. Hernández Cabeza, abogado)

Druga strona postępowania: Junta Única de Resolución

Postanowieniem z dnia 5 lipca 2018 r. Trybunał Sprawiedliwości (dziewiąta izba) odwołanie w części odrzucił, a w pozostałym zakresie oddalił oraz postanowił, że Nap Innova Hoteles, S.L. pokrywa własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2017 r. w sprawie T-771/15, Hochmann Marketing / EUIPO, wniesione w dniu 14 lutego 2018 r. przez Hochmann Marketing GmbH

(Sprawa C-118/18 P)

(2018/C 294/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Hochmann Marketing GmbH, dawniej Bittorrent Marketing GmbH (przedstawiciel: C. Hoppe, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2018 r. Trybunał Sprawiedliwości (dziewiąta izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (Belgia) w dniu 11 maja 2018 r. – Oracle Belgium BVBA / Belgische Staat

(Sprawa C-318/18)

(2018/C 294/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Oracle Belgium BVBA

Strona pozwana: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 ust. 2 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 11 stycznia 2016 r. (SA.37667), zgodnie z którym „[w]szystkie kwoty (uznanej za niezgodną z prawem pomocy udzielonej przez Belgię spółce Tekelec International BVBA w postaci zwolnienia z podatku tzw. »nadmiernych zysków« w odniesieniu do lat obrotowych 2009, 2010, 2011 i 2012, przyznanej przez Rulingcommissie van de Belgische fiscus [organ ds. interpretacji indywidualnych belgijskiej administracji skarbowej] decyzją z dnia 1 lipca 2008 r.), których nie odzyskano od beneficjentów w wyniku procesu odzyskiwania pomocy określonego w ust. 1, odzyskuje się od grupy przedsiębiorstw, do której należy beneficjent”, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku przejęcia beneficjenta pomocy (spółki Tekelec International BVBA) przez nową grupę przedsiębiorstw (grupę Oracle) po zakończeniu środka pomocy (środek pomocy dotyczył lat obrotowych 2009, 2010, 2011 i 2012, a przejęcie nastąpiło w dniu 10 czerwca 2013 r.) i przed rozpoczęciem przez Komisję Europejską postępowania w sprawie dopuszczalności środka pomocy (wszczętego pismem z dnia 19 grudnia 2013 r.) „grupą przedsiębiorstw, do której należy beneficjent” staje się grupa przedsiębiorstw nabywcy czy pozostaje nią grupa przedsiębiorstw zbywcy?
- 2) Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze – niezależnie od rodzaju środka pomocy uznanego za niezgodny z prawem (tj. tego, czy jest to środek ekonomiczny czy podatkowy) – jest uzależniona od tego, czy cena przejęcia odpowiadała cenie rynkowej, a mianowicie grupa przedsiębiorstw zbywcy pozostaje beneficjentem, jeżeli cena przejęcia odpowiada cenie rynkowej, w szczególności jeżeli wartość przedmiotowego środka pomocy została uwzględniona w cenie przejęcia, natomiast grupa przedsiębiorstw nabywcy staje się beneficjentem, jeżeli cena przejęcia jest niższa niż cena rynkowa, a mówiąc konkretnie, jeżeli wartość przedmiotowego środka pomocy nie została uwzględniona lub nie została w pełni uwzględniona w cenie przejęcia, to na kim spoczywa ciężar dowodu w tym zakresie w przypadku żądania zwrotu pomocy uznanej za niezgodną z prawem od grupy przedsiębiorstw nabywcy lub członka tej grupy: czy nowa grupa przedsiębiorstw lub jej członek, który został pociągnięty do odpowiedzialności, musi wykazać, że cena przejęcia odpowiada cenie rynkowej, czy też organ odzyskujący pomoc, państwo belgijskie, musi wykazać, że cena przejęcia jest niższa niż cena rynkowa?
- 3) Natomiast jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze z uwagi na podatkowy charakter spornego środka pomocy nie zależy od tego, czy cena przejęcia odpowiada cenie rynkowej, to w jaki sposób należy ustalić, która grupa przedsiębiorstw w wyniku przejęcia jest „grupą przedsiębiorstw, do której należy beneficjent”?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove (Słowacja) w dniu 22 maja 2018 r. – TE / Pohotovosť s.r.o.

(Sprawa C-331/18)

(2018/C 294/20)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Krajský súd v Prešove

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: TE

Strona pozwana: Pohotovosť s.r.o.

Pytania prejudycjalne

1) A W wyniku wyroku w sprawie C-42/15⁽¹⁾ ustawodawca słowacki wykreślił z § 9 zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ustawy nr 129/2010 o kredytach konsumenckich i innych kredytach i pożyczkach udzielonych konsumentom oraz o zmianie niektórych innych ustaw, zwanej dalej „ustawą nr 129/2010”) zwrot „kapitału, odsetek i innych opłat” z mocą od dnia 1 maja 2018 r. jako elementy umowy dotyczące zwrotu kredytu, kładąc kres prawu przyznanemu przez ustawę o konsumentach w umowach kredytu konsumenckiego do wskazania w jakikolwiek sposób (nie tylko w formie tabeli spłat) podziału płatności między kapitał, odsetki i koszty, a także sankcji za nieprzestrzeżenie tego prawa.

B Wprawdzie od dnia 1 maja 2018 r. zmiana ustawy umożliwiła lepsze wykonanie wyroku Trybunału, niemniej jednak w sporach dotyczących umów zawartych z konsumentami przed dniem 1 maja 2018 r. sądy [słowackie] zareagowały [na wyrok Trybunału Sprawiedliwości] w ten sposób, aby w istocie osiągnąć ten sam rezultat, do jakiego dążył ustawodawca, przyjmując wykładnię zgodną z prawem Unii.

C W tym kontekście pytanie skierowane do Trybunału dotyczy wykładni prawa Unii w ramach stosowania skutku bezpośredniego dyrektyw. Biorąc pod uwagę znaczną liczbę orzeczeń, w których w przeszłości sądy uznały, iż ustawa nr 129/2010 przyznaje konsumentom prawo do otrzymania szczegółowego podziału płatności między kapitał, odsetki i koszty, kieruje się do Trybunału następujące pytanie:

Czy przy stosowaniu skutku bezpośredniego dyrektywy w stosunkach horyzontalnych między jednostkami i w celu zagwarantowania jej pełnego skutku poprzez zastosowanie wszystkich metod interpretacji i wewnętrznego porządku prawnego zasada pewności prawa pozwala sądowi na wydanie, w sporze dotyczącym umowy kredytu konsumenckiego zawartej przed dniem 1 maja 2018 r., orzeczenia, którego skutki są równoważne do skutków wynikających z przyjętej przez ustawodawcę zmiany ustawy z mocą od dnia 1 maja 2018 r., w celu wykonania wyroku wydanego w sprawie C-42/15?

Dalsze pytania są przedkładane przez sąd odsyłający tylko w wypadku, gdy Trybunał odpowie na pytanie 1. C w ten sposób, że przy zastosowaniu skutku bezpośredniego dyrektywy w stosunkach horyzontalnych między jednostkami i w celu zagwarantowania jej pełnego skutku zasada pewności prawa pozwala sądowi na wydanie orzeczenia, którego skutki są równoważne do skutków wynikających z przyjętej przez ustawodawcę zmiany ustawy z mocą od dnia 1 maja 2018 r., w celu wykonania wyroku wydanego w sprawie C-42/15, a w konsekwencji w takim wypadku:

2) Czy wyrok z dnia 9 listopada 2016 r. wydany przez Trybunał w sprawie C-42/15, Home Credit Slovakia, oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE⁽²⁾ z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającą dyrektywę Rady 87/102/EWG⁽³⁾ (zwaną dalej „dyrektywą 2008/48”) należy interpretować w ten sposób, że Trybunał orzekł, iż dyrektywa 2008/48 sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu wymagającemu nie tylko wyszczególnienia płatności w formie tabeli spłat, lecz także wszelkiemu innemu prawnemu wyrażeniu kwoty, liczby i częstotliwości spłat kapitału pożyczki konsumenckiej?

- 3) Czy powyższy wyrok Trybunału należy interpretować w ten sposób, że [poza] tym, co jest wskazane dla kapitału, reguluje on również kwestię, czy uregulowanie państwa członkowskiego, które przewiduje prawo konsumentów do otrzymania w umowie kredytu konsumentckiego informacji dotyczących kwoty, liczby i terminów zapłaty odsetek i kosztów, wykracza poza zakres dyrektywy 2008/48? Jeżeli wyrok dotyczy także odsetek i kosztów, to czy podział spłaty odsetek i kosztów w formie innej niż tabela spłat również wykracza poza zakres owej dyrektywy, a w szczególności jej art. 10 ust. 2 lit. j)?

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 9 listopada 2016 r., Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842).

⁽²⁾ Dz.U. 2008, L 133, s. 66.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 87/102/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumentckiego (Dz.U. 1987, L 42, s. 48).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 24 maja 2018 r. – Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid / J. i in.**

(Sprawa C-341/18)

(2018/C 294/21)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Druga strona postępowania: J. i in.

Przy udziale: C., H. i in.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 11 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 ⁽¹⁾ z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) należy interpretować w ten sposób, że obywatel państwa trzeciego, który wjechał wcześniej do strefy Schengen na przykład przez międzynarodowy port lotniczy, wyjeżdża w rozumieniu kodeksu granicznego Schengen, gdy tylko w charakterze marynarza zaokrętuje się na statku znajdującym się już w porcie morskim stanowiącym granicę zewnętrzną, niezależnie od tego, czy, a jeśli tak, kiedy opuści on port morski na tym statku? Czy też, aby można było mówić o wyjeździe, należy najpierw ustalić, że marynarz opuści port morski na danym statku morskim, a jeśli tak, czy obowiązuje wówczas termin końcowy, w którym musi nastąpić wypłynięcie i kiedy w takiej sytuacji należy umieścić stempel wyjazdowy? Czy może jeszcze inny moment, ewentualnie uzależniony od innych warunków, powinien oznaczać „wyjazd”?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. 2016, L 77, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Gent (Belgia)
w dniu 25 maja 2018 r. – ISS Facility Services NV / Sonia Govaerts, Euroclean NV**

(Sprawa C-344/18)

(2018/C 294/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Arbeidshof te Gent

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: ISS Facility Services NV

Druga strona postępowania: Sonia Govaerts, Euroclean NV

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE⁽¹⁾ z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów należy interpretować w ten sposób, że w przypadku jednoczesnego przejęcia różnych części przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy, które zostają przejęte przez kilku przejmujących, prawa i obowiązki wynikające z istniejącej w momencie przejęcia umowy o pracę zawartej z pracownikiem zatrudnionym w każdej z przejmowanych części, przechodzą na każdego przejmującego odpowiednio do zakresu zatrudnienia tego pracownika w poszczególnych częściach przedsiębiorstwa przejętych przez danego przejmującego,

czy też przedmiotowe prawa i obowiązki w całości przechodzą na przejmującego tą część przedsiębiorstwa, w której pracownik ten głównie wykonywał pracę,

czy też, jeżeli przepisów dyrektywy nie należy interpretować w żaden z powyższych sposobów, to prawa i obowiązki wynikające z umowy o pracę zawartej z tym pracownikiem nie przechodzą na żadnego przejmującego i czy w ten sposób należy interpretować te przepisy w przypadku, gdy nie da się określić zakresu zatrudnienia pracownika osobno dla każdej przejmowanej części przedsiębiorstwa?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 82, s. 16

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 29 maja 2018 r. – Azienda Agricola Barausse Antonio e Gabriele – Società semplice / Agenzia
per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA)**

(Sprawa C-348/18)

(2018/C 294/23)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Azienda Agricola Barausse Antonio e Gabriele – Società semplice

Druga strona postępowania: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA)

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 3950/92⁽¹⁾ należy interpretować – także w świetle uzasadnienia dokonanego przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 5 maja 2011 r. w sprawach połączonych C-230/09 i C-231/09 w odniesieniu do art. 10 ust. 3 rozporządzenia nr 1788/2003/WE⁽²⁾ – w ten sposób, że ponowny przydział niewykorzystanej części krajowej ilości referencyjnej przeznaczonej na dostawę może zostać dokonany zgodnie z obiektywnymi kryteriami pierwszeństwa ustalonymi przez państwa członkowskie, czy też należy go interpretować w ten sposób, że ten etap wyrównania ma być podporządkowany wyłącznemu kryterium proporcjonalności?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3950/92 z dnia 28 grudnia 1992 r. ustanawiające opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 405, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1788/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające opłatę wyrównawczą w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 270, s. 123).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vredegerecht te Antwerpen (Belgia) w dniu 30 maja 2018 r. – Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS) / Mbutuku Kanyeba.

(Sprawa C-349/18)

(2018/C 294/24)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Vredegerecht te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)

Strona pozwana: Mbutuku Kanyeba

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 pkt 4 [rozporządzenia (WE) nr] 1371/2007⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym w zw. z art. 2 lit. a) i art. 3 dyrektywy 93/13⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że między pasażerem a przewoźnikiem kolejowym w każdym wypadku powstaje stosunek prawny o charakterze umownym, nawet jeśli pasażer korzysta z usług świadczonych przez przewoźnika bez zakupu biletu?
- 2) W razie udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi przeczącej, czy ochrona przed nieuczciwymi warunkami umownymi rozciąga się również na podróżnego, który korzysta z transportu publicznego bez zakupu biletu i w związku z tym zachowaniem jest on zobowiązany do uiszczenia dopłaty przewyższającej cenę biletu na podstawie ogólnych warunków przewoźnika, które są uważane za powszechnie obowiązujące na podstawie swojego regulacyjnego charakteru lub też z uwagi na ich opublikowanie w dzienniku urzędowym państwa?
- 3) Czy art. 6 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, który przewiduje, iż „Państwa członkowskie stanowią, że na mocy prawa krajowego nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami nie będą wiążące dla konsumenta, a umowa w pozostałej części będzie nadal obowiązywała strony, jeżeli jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków” sprzeczniwa się w każdym przypadku ograniczeniu warunku uznanego za nieuczciwy, jak również zastosowaniu w jego miejsce przepisów ogólnych?
- 4) W razie udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi przeczącej, w jakich okolicznościach sąd krajowy może ograniczyć warunek umowny uznany za nieuczciwy, jak również zastosować w jego miejsce przepisy ogólne[?]
- 5) W razie niemożliwości udzielenia na powyższe pytania odpowiedzi in abstracto, nasuwa się pytanie czy w przypadku, gdy państwowy przewoźnikiem kolejowym sankcjonuje osobę podróżującą bez ważnego biletu cywilnie przez zobowiązanie jej do uiszczenia dopłaty równej albo przewyższającej cenę za przejazd, a sąd uzna poddaną kontroli dopłatę za nieuczciwą w rozumieniu art. 2 pkt a) w zw. z art. 3 dyrektywy 93/13, to czy art. 6 dyrektywy 93/13 sprzeciwia się stwierdzeniu przez sąd tego warunku za nieważny i zastosowaniu ogólnych przepisów regulujących zasady odpowiedzialności w celu naprawienia szkody poniesionej przez państwowego przewoźnika kolejowego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2007 L 315, s. 14.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s.29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vredegerecht te Antwerpen (Belgia) w dniu 30 maja 2018 r. – Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS) / Larissa Nijs

(Sprawa C-350/18)

(2018/C 294/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Vredegerecht te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)..

Strona pozwana: Larissa Nijs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 pkt 4 [rozporządzenia (WE) nr 1371/2007] ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym w zw. z art. 2 lit. a) i art. 3 dyrektywy 93/13 ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że między pasażerem a przewoźnikiem kolejowym w każdym wypadku powstaje stosunek prawny o charakterze umownym, nawet jeśli pasażer korzysta z usług świadczonych przez przewoźnika bez zakupu biletu?
- 2) W razie udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi przeczącej, czy ochrona przed nieuczciwymi warunkami umownymi rozciąga się również na podróżnego, który korzysta z transportu publicznego bez zakupu biletu i w związku z tym zachowaniem jest on zobowiązany do uiszczenia dopłaty przewyższającej cenę biletu na podstawie ogólnych warunków przewoźnika, które są uważane za powszechnie obowiązujące na podstawie swojego regulacyjnego charakteru lub też z uwagi na ich opublikowanie w dzienniku urzędowym państwa?
- 3) Czy art. 6 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, który przewiduje, iż „Państwa członkowskie stanowią, że na mocy prawa krajowego nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami nie będą wiążące dla konsumenta, a umowa w pozostałej części będzie nadal obowiązywała strony, jeżeli jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków” sprzeciwia się w każdym przypadku ograniczeniu warunku uznanego za nieuczciwy, jak również zastosowaniu w jego miejsce przepisów ogólnych?
- 4) W razie udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi przeczącej, w jakich okolicznościach sąd krajowy może ograniczyć warunek umowny uznany za nieuczciwy, jak również zastosować w jego miejsce przepisy ogólne[?]
- 5) W razie niemożliwości udzielenia na powyższe pytania odpowiedzi in abstracto, nasuwa się pytanie czy w przypadku, gdy państwowy przewoźnikiem kolejowym sankcjonuje osobę podróżującą bez ważnego biletu cywilnie przez zobowiązanie jej do uiszczenia dopłaty równej albo przewyższającej cenę za przejazd, a sąd uzna poddaną kontroli dopłatę za nieuczciwą w rozumieniu art. 2 pkt a) w zw. z art. 3 dyrektywy 93/13, to czy art. 6 dyrektywy 93/13 sprzeciwia się stwierdzeniu przez sąd tego warunku za nieważny i zastosowaniu ogólnych przepisów regulujących zasady odpowiedzialności w celu naprawienia szkody poniesionej przez państwowego przewoźnika kolejowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 315, s. 14

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s.29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vredegerecht te Antwerpen (Belgia) w dniu 30 maja 2018 r. – Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS) / Jean-Louis Anita Dedroog

(Sprawa C-351/18)

(2018/C 294/26)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Vredegerecht te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)

Strona pozwana: Jean-Louis Anita Dedroog

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 pkt 4 [rozporządzenia (WE) nr] 1371/2007⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym w zw. z art. 2 lit. a) i art. 3 dyrektywy 93/13⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że między pasażerem a przewoźnikiem kolejowym w każdym wypadku powstaje stosunek prawny o charakterze umownym, nawet jeśli pasażer korzysta z usług świadczonych przez przewoźnika bez zakupu biletu?
- 2) W razie udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi przeczącej, czy ochrona przed nieuczciwymi warunkami umownymi rozciąga się również na podróżnego, który korzysta z transportu publicznego bez zakupu biletu i w związku z tym zachowaniem jest on zobowiązany do uiszczenia dopłaty przewyższającej cenę biletu na podstawie ogólnych warunków przewoźnika, które są uważane za powszechnie obowiązujące na podstawie swojego regulacyjnego charakteru lub też z uwagi na ich opublikowanie w dzienniku urzędowym państwa?
- 3) Czy art. 6 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, który przewiduje, iż „Państwa członkowskie stanowią, że na mocy prawa krajowego nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami nie będą wiążące dla konsumenta, a umowa w pozostałej części będzie nadal obowiązywała strony, jeżeli jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków” sprzeciwia się w każdym przypadku ograniczeniu warunku uznanego za nieuczciwy, jak również zastosowaniu w jego miejsce przepisów ogólnych?
- 4) W razie udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi przeczącej, w jakich okolicznościach sąd krajowy może ograniczyć warunek umowny uznany za nieuczciwy, jak również zastosować w jego miejsce przepisy ogólne[?]
- 5) W razie niemożliwości udzielenia na powyższe pytania odpowiedzi in abstracto, nasuwa się pytanie czy w przypadku, gdy państwowy przewoźnikiem kolejowym sankcjonuje osobę podróżującą bez ważnego biletu cywilnie przez zobowiązanie jej do uiszczenia dopłaty równej albo przewyższającej cenę za przejazd, a sąd uzna poddaną kontroli dopłatę za nieuczciwą w rozumieniu art. 2 pkt)a w zw. z art. 3 dyrektywy 93/13, to czy art. 6 dyrektywy 93/13 sprzeciwia się stwierdzeniu przez sąd tego warunku za nieważny i zastosowaniu ogólnych przepisów regulujących zasady odpowiedzialności w celu naprawienia szkody poniesionej przez państwowego przewoźnika kolejowego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2007 L 315, s. 14.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s.29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Bacău (Rumunia)
w dniu 30 maja 2018 r. – Radu Lucian Rusu, Oana Maria Rusu / SC Blue Air – Airline Management
Solutions Srl**

(Sprawa C-354/18)

(2018/C 294/27)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Bacău

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Radu Lucian Rusu, Oana Maria Rusu

Strona pozwana: SC Blue Air – Airline Management Solutions Srl

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kwota 400 EUR przewidziana w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾ ma na celu głównie naprawienie szkód majątkowych, natomiast krzywdę należy oceniać w świetle art. 12, czy też art. 7 ust. 1 lit. b) obejmuje głównie krzywdy, a szkody majątkowe podlegają przepisom art. 12?
- 2) Czy kwota odpowiadająca utraconemu wynagrodzeniu, przekraczająca kwotę 400 EUR przewidzianą w art. 7 ust. 1 lit. b), jest objęta zakresem zastosowania pojęcia dalszego odszkodowania, o którym mowa w art. 12?
- 3) Zgodnie z art. 12 [ust. 1] zdanie drugie „[o]dszkodowanie na podstawie niniejszego rozporządzenia może zostać potrącone z takiego odszkodowania”. Czy wspomniany artykuł rozporządzenia należy rozumieć w ten sposób, że pozostawia on uznaniu sądu odsyłającego potrącenie kwoty przyznanej na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) z dalszego odszkodowania, czy też takie potrącenie jest obligatoryjne?
- 4) W przypadku, gdy potrącenie kwoty nie jest obligatoryjne, na podstawie jakich elementów sąd odsyłający decyduje o potrąceniu kwoty, o której mowa w art. 7 ust. 1 lit. b), z dalszego odszkodowania?
- 5) Czy szkoda wynikająca z utraty wynagrodzenia, spowodowana okolicznością, że pracownik nie mógł być obecny w miejscu pracy ze względu na późniejsze przybycie do miejsca przeznaczenia po zmianie planu podróży, powinna być oceniana pod względem wypełnienia obowiązków, o których mowa w art. 8, czy obowiązków, o których mowa w art. 12 w związku z art. 4?
- 6) Czy spełnienie przez przewoźnika lotniczego obowiązku udzielenia pomocy zgodnie z art. 4 ust. 3 i art. 8 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 oznacza, że pasażer powinien być w pełni poinformowany o wszystkich możliwościach kontynuacji podróży, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. a)-c) rozporządzenia?
- 7) Na kim, zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 261/2004, spoczywa ciężar dowodu, że podróż była kontynuowana w najwcześniejszym możliwym terminie?
- 8) Czy rozporządzenie zobowiązuje pasażerów do wyszukania innych lotów do ich miejsca przeznaczenia oraz do zażądania od przedsiębiorstwa lotniczego znalezienia dostępnych miejsc na takie loty, czy też przedsiębiorstwo lotnicze jest z urzędu zobowiązane do znalezienia najbardziej korzystnego rozwiązania dla pasażera, aby przewieźć go do miejsca przeznaczenia?
- 9) Czy przy określaniu szkód poniesionych przez pasażerów istotna jest okoliczność, że przyjęli oni złożoną przez przedsiębiorstwo lotnicze propozycję zapewnienia lotu na dzień 11 września 2016 r., mimo iż mogli sobie wyobrazić, że nie otrzymają wynagrodzenia za okres nieobecności w pracy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004 L 46, s. 1, wyd. spec. w jez. polskim, rozdz. 7, t. 8, s. 8).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg
(Austria) w dniu 31 maja 2018 r. – Barbara Rust-Hackner / Nürnberger Versicherung
Aktiengesellschaft Österreich**

(Sprawa C-355/18)

(2018/C 294/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Salzburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Barbara Rust-Hackner

Strona pozwana: Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 ust. 1 dyrektywy 90/619/EWG (drugiej dyrektywy w sprawie ubezpieczeń na życie)⁽¹⁾ w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 92/96/EWG (trzecią dyrektywę w sprawie ubezpieczeń na życie)⁽²⁾ w związku z art. 31 dyrektywy 92/96/EWG należy interpretować w ten sposób, że informacja o możliwości odstąpienia od umowy powinna zawierać również wskazanie, że odstąpienie nie wymaga szczególnej formy?
- 2) Czy odstąpienie ze względu na wadliwe pouczenie o prawie odstąpienia może w dalszym ciągu zostać wykonane przez ubezpieczającego również po rozwiązaniu umowy ubezpieczenia na życie wskutek wypowiedzenia (oraz po dokonaniu odkupu)?

⁽¹⁾ Druga dyrektywa Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody usług oraz zmieniająca dyrektywę 79/267/EWG; Dz.U. 1990, L 330, s. 50.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie oraz zmieniająca dyrektywy 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń na życie); Dz.U. 1992, L 360, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg
(Austria) w dniu 31 maja 2018 r. – Christian Gmoser / Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft
Österreich**

(Sprawa C-356/18)

(2018/C 294/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Salzburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Christian Gmoser

Strona pozwana: Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 15 ust. 1 dyrektywy 90/619/EWG (drugiej dyrektywy w sprawie ubezpieczeń na życie)⁽¹⁾ w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 92/96/EWG (trzecią dyrektywę w sprawie ubezpieczeń na życie)⁽²⁾ w związku z art. 31 dyrektywy 92/96/EWG należy interpretować w ten sposób, że informacja o możliwości odstąpienia od umowy powinna zawierać również wskazanie, że odstąpienie nie wymaga szczególnej formy?
2. Czy odstąpienie ze względu na wadliwe pouczenie o prawie odstąpienia może w dalszym ciągu zostać wykonane przez ubezpieczającego również po rozwiązaniu umowy ubezpieczenia na życie wskutek wypowiedzenia (oraz po dokonaniu odkupu)?

⁽¹⁾ Druga dyrektywa Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody usług oraz zmieniająca dyrektywę 79/267/EWG; Dz.U. 1990, L 330, s. 50.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie oraz zmieniająca dyrektywy 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń na życie); Dz.U. 1992, L 360, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg (Austria) w dniu 31 maja 2018 r. – Bettina Plackner / Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

(Sprawa C-357/18)

(2018/C 294/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Salzburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Bettina Plackner

Strona pozwana: Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 15 ust. 1 dyrektywy 90/619/EWG (drugiej dyrektywy w sprawie ubezpieczeń na życie)⁽¹⁾ w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 92/96/EWG (trzecią dyrektywę w sprawie ubezpieczeń na życie)⁽²⁾ w związku z art. 31 dyrektywy 92/96/EWG należy interpretować w ten sposób, że informacja o możliwości odstąpienia od umowy powinna zawierać również wskazanie, że odstąpienie nie wymaga szczególnej formy?

⁽¹⁾ Druga dyrektywa Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody usług oraz zmieniająca dyrektywę 79/267/EWG; Dz.U. 1990, L 330, s. 50.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie oraz zmieniającej dyrektywę 79/267/EWG i 90/619/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń na życie); Dz.U. 1992, L 360, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 22 marca 2018 r. w sprawie T-80/16, Shire Pharmaceuticals Ireland / EMA, wniesione w dniu 1 czerwca 2018 r. przez Europejską Agencję Leków

(Sprawa C-359/18 P)

(2018/C 294/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejska Agencja Leków (przedstawiciele: S. Marino, A. Spina, S. Drosos, T. Jabłoński, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Shire Pharmaceuticals Ireland Ltd,

Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania wniesionego przez EMA i uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-80/16;
- oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności jako bezzasadnej oraz
- obciążenie skarżącego w pierwszej instancji kosztami postępowania (włącznie z kosztami poniesionymi przed Sądem)

Zarzuty i główne argumenty

EMA podniosła dwa zarzuty odwołania.

- 1) Zarzut pierwszy składa się z dwóch części. W ramach pierwszej części zarzutu pierwszego EMA podnosi, że Sąd dopuścił się błędu co do prawa stwierdzając w pkt 50 zaskarżonego wyroku, że art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 141/2000⁽¹⁾ należy interpretować niezależnie od art. 5 ust. 2. Taka interpretacja narusza art. 5 ust. 1, jako że podważa skuteczność tego przepisu.

W ramach drugiej części zarzutu pierwszego EMA podnosi, że Sąd dopuścił się błędu co do prawa stwierdzając w pkt 64 zaskarżonego wyroku, że EMA powinna oprzeć się na pojęciu „produktu leczniczego” przy ustalaniu dla celów art. 5 ust. 1, czy wniosek o oznaczenie jako sierocy produkt leczniczy pokrywa się z uprzednio złożonym wnioskiem o pozwolenie na dopuszczenie do obrotu.

- 2) W ramach zarzutu drugiego EMA podnosi, że Sąd oparł się na nieprawidłowym rozumieniu pojęcia produktu leczniczego zawartego w art. 1 ust. 2 dyrektywy 2001/83/WE⁽²⁾ w zakresie, w jakim stwierdził, że różnica w zaróbkach i sposobach podawania między dwoma produktami leczniczymi prowadzi do tego, że są one różne dla celów art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 141/2000.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 141/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1999 r. w sprawie sierocych produktów leczniczych (Dz.U. 2000, L 18, s. 1)

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 4 czerwca 2018 r. – Eni SpA / Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell’Economia e delle Finanze

(Sprawa C-364/18)

(2018/C 294/32)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eni SpA

Strona pozwana: Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell’Economia e delle Finanze

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy zawarte w art. 6 ust. 1 dyrektywy 94/22/EWG⁽¹⁾ i w motywie szóstym tej dyrektywy sprzeciwiają się przepisom krajowym, w szczególności art. 19 ust. 5a dekretu ustawodawczego nr 625 z 1996 r., który – w związku z wykładnią dokonaną przez Consiglio di Stato w wyroku nr 290/2018 – umożliwia wprowadzenie obowiązku stosowania, w odniesieniu do uiszczenia opłaty koncesyjnej, parametru QE opartego na notowaniach ropy naftowej i innych paliw, a nie wskaźnika Pfor opartego na cenie gazu na rynku krótkoterminowym?

⁽¹⁾ Dyrektywa 94/22/WE Parlamentu europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie warunków udzielania i korzystania z zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów (Dz.U L 164, s. 3, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 6, t. 2, s. 262).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 4 czerwca 2018 r. – Shell Italia E & P SpA / Ministero dello Sviluppo Economico i in.

(Sprawa C-365/18)

(2018/C 294/33)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Shell Italia E & P SpA

Strona pozwana: Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Autorità di Regolazione per l'Energia, Reti e Ambiente

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy zawarte w art. 6 ust. 1 dyrektywy 94/22/EWG⁽¹⁾ i w motywie szóstym tej dyrektywy sprzeciwiają się przepisom krajowym, w szczególności art. 19 ust. 5a dekretu ustawodawczego nr 625 z 1996 r., który – w związku z wykładnią dokonaną przez Consiglio di Stato w wyroku nr 290/2018 – umożliwia wprowadzenie obowiązku stosowania, w odniesieniu do uiszczenia opłaty koncesyjnej, parametru QE opartego na notowaniach ropy naftowej i innych paliw, a nie wskaźnika Pfor opartego na cenie gazu na rynku krótkoterminowym?

⁽¹⁾ Dyrektywa 94/22/WE Parlamentu europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie warunków udzielania i korzystania z zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów (Dz.U.L 164, s. 3, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 6, t. 2, s. 262).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de Madrid (Hiszpania) w dniu 5 czerwca 2018 r. – José Manuel Ortiz Mesonero / UTE Luz Madrid Centro (w którego skład wchodzi spółki SICE S.A., Urbalux S.A. ImesAPI S.A. Extralux S. A. i Citelum Ibérica S.A.)

(Sprawa C-366/18)

(2018/C 294/34)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: José Manuel Ortiz Mesonero

Strona pozwana: UTE Luz Madrid Centro (w którego skład wchodzi spółki SICE S.A., Urbalux S.A. ImesAPI S.A. Extralux S.A. i Citelum Ibérica S.A.)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis krajowy, taki jak zawarty w art. 37 ust. 6 statutu pracowników, który uzależnia wykonanie prawa do pogodzenia życia rodzinnego pracownika z jego życiem zawodowym w celu sprawowania bezpośredniej opieki nad dziećmi lub członkami rodziny pozostającymi na jego utrzymaniu, od konieczności zmniejszenia przez tego pracownika, w każdym przypadku, zwykłego wymiaru czasu pracy, któremu towarzyszy proporcjonalne obniżenie wynagrodzenia, jest sprzeczny z art. 8, 10 i 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 23 i art. 33 ust. 2 karty praw podstawowych oraz art. 1 i art. 14 ust. 1 dyrektywy 2006/54⁽¹⁾, wszystkie w związku z dyrektywą 2010/18⁽²⁾ w sprawie wdrożenia zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2006, L 204, s. 23).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2010/18/UE z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie wdrożenia zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP i ETUC oraz uchylająca dyrektywę 96/34/WE (Dz.U. 2010, L 68, s. 13).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 4 czerwca 2018 r. – María Teresa Aragón Carrasco, María Eugenia Cotano Montero, María Gloria Ferratges Castellanos, Raquel García Ferratges, Elena Muñoz Mora, Ángela Navas Chillón, Mercedes Noriega Bosch, Susana Rizo Santaella, Desamparados Sánchez Ramos, Lucía Santana Ruiz y Luis Salas Fernández (como heredero de Lucía Sánchez de la Peña) / Administración del Estado

(Sprawa C-367/18)

(2018/C 294/35)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: María Teresa Aragón Carrasco, María Eugenia Cotano Montero, María Gloria Ferratges Castellanos, Raquel García Ferratges, Elena Muñoz Mora, Ángela Navas Chillón, Mercedes Noriega Bosch, Susana Rizo Santaella, Desamparados Sánchez Ramos, Lucía Santana Ruiz y Luis Salas Fernández (como heredero de Lucía Sánchez de la Peña)

Strona pozwana: Administración del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzulę 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona hiszpańskiemu uregulowaniu krajowemu, które w art. 12 ust. 3 Texto refundido del Estatuto del Empleado Público (Real Decreto Legislativo [5]/2015, de 30 de octubre) (ustawa o statucie osób zatrudnionych w sektorze publicznym – tekst jednolity, królewski dekret ustawodawczy 2/2015 z dnia 30 października) przewiduje swobodne odwołanie bez odprawy, a z drugiej strony, ustanawia odprawę w art. 49.1.c) Texto refundido del Estatuto de los Trabajadores (Real Decreto Legislativo 2/2015, de 23 de octubre) (kodeks pracy – tekst jednolity, królewski dekret ustawodawczy 2/2015 z dnia 23 października) na wypadek rozwiązania umowy o pracę z przyczyn określonych przez prawo?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy zakresem regulacji klauzuli 5 porozumienia ramowego jest objęty środek, taki jak ten ustanowiony przez prawodawcę hiszpańskiego, polegający na ustaleniu odprawy w wysokości 12 dziennych stawek wynagrodzenia za każdy przepracowany rok, którą pracownik ma otrzymać po rozwiązaniu umowy o pracę na czas określony, nawet gdy zatrudnienie na czas określony ograniczono do jednej umowy?

- 3) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy za sprzeczny z klauzulą 5 porozumienia ramowego należy uznać przepis prawa, który przyznaje pracownikom zatrudnionym na czas określony odprawę z tytułu rozwiązania umowy o pracę w wysokości 12 dziennych stawek wynagrodzenia za każdy przepracowany rok, ale wyklucza taką odprawę w odniesieniu do wspomnianych wcześniej pracowników zatrudnianych na stanowiskach doradczych i asystenckich w sytuacji, gdy dochodzi do ich swobodnego odwołania[?]

⁽¹⁾ Dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. 1999, L 175, s. 43)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal de Penafiel (Portugalia) w dniu 7 czerwca 2018 r. – Prosa – Produtos e Serviços Agrícolas / Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-373/18)

(2018/C 294/36)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Administrativo e Fiscal de Penafiel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Prosa – Produtos e Serviços Agrícolas

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

Czy pozycja 26.1 Tabela Geral do Imposto do Selo (ogólnej tabeli opłaty skarbowej) w brzmieniu nadanym przez art. 3 dekretu z mocą ustawy nr 322-B/2001 z dnia 14 grudnia, przewidująca pobór Imposto do Selo (opłaty skarbowej) w przypadku utworzenia spółki kapitałowej (spółki akcyjnej), której kapitał zakładowy został w całości pokryty wkładami pieniężnymi, narusza art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady nr 69/335/EWG ⁽¹⁾ z dnia 17 lipca 1969 r. w brzmieniu nadanym dyrektywą Rady nr 85/303/EWG ⁽²⁾ z dnia 10 czerwca 1985 r.?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 17 lipca 1969 r. dotycząca podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. 1969 r., L 249, s. 25).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady z dnia 10 czerwca 1985 r. zmieniająca dyrektywę 69/335/EWG dotyczącą podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. 1985 r., L 156, s. 23).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Specializiran nakazatelen syd (Bułgaria) w dniu 8 czerwca 2018 r. – postępowanie karne przeciwko AH, PB, CX, KM, PH

(Sprawa C-377/18)

(2018/C 294/37)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Specializiran nakazatelen syd

Strony w postępowaniu głównym

AH, PB, CX, KM, PH

Pytanie prejudycjalne

Czy krajowe orzecznictwo wymagające wskazania w treści ugody (zawartej w ramach postępowania karnego) jako sprawców danego przestępstwa nie tylko oskarżonego, który przyznał swoją winę i zawarł tę ugody, lecz również pozostałych oskarżonych będących współsprawcami, którzy nie zawarli tej ugody, nie przyznali swojej winy i w odniesieniu do których postępowanie karne nadal jest prowadzone z oskarżenia publicznego, lecz wyrazili jednak zgodę na zawarcie ugody przez pierwszego oskarżonego, jest zgodne z art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze w związku z motywem 16 zdanie pierwsze i motywem 17 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)] 2016/343⁽¹⁾ [z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym]?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym, Dz.U. 2016, L 65, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 11 czerwca 2018 r. – Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid / E.P.

(Sprawa C-380/18)

(2018/C 294/38)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Strona przeciwna: E.P.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 zdanie wprowadzające i lit. e) rozporządzenia (UE) 2016/399⁽¹⁾ [...] należy interpretować w ten sposób, iż dokonując ustalenia, że okres legalnego pobytu nieprzekraczającego 90 dni w każdym okresie 180-dniowym wygaś w związku z uznaniem cudzoziemca za stanowiącego zagrożenie dla porządku publicznego, należy uzasadnić, że osobiste zachowania danego cudzoziemca stanowią rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie dla podstawowego interesu społecznego?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej, jakie wymogi należy spełnić zgodnie z art. 6 ust. 1 zdanie wprowadzające i lit. e) rozporządzenia (UE) 2016/399 [...] dla potrzeb uzasadnienia, że cudzoziemiec został uznany za stanowiącego zagrożenie dla porządku publicznego?

Czy art. 6 ust. 1 zdanie wprowadzające i lit. e) rozporządzenia (UE) 2016/399 [...] należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on takiej praktyce krajowej, zgodnie z którą cudzoziemiec jest uznawany za stanowiącego zagrożenie dla porządku publicznego już na podstawie samego faktu, że cudzoziemiec ten jest podejrzany o popełnienie czynu zabronionego?

⁽¹⁾ Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), Dz.U. 2016, L 77, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 11 czerwca 2018 r. – G.S. / Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-381/18)

(2018/C 294/39)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: G.S.

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 2 dyrektywy 2003/86/WE⁽¹⁾ [...] należy interpretować w ten sposób, że dla możliwości cofnięcia dokumentu pobytowego członka rodziny lub odmowy przedłużenia jego ważności ze względu na porządek publiczny wymagane jest uzasadnienie, że osobiste zachowania danego członka rodziny stanowią rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie dla podstawowego interesu społecznego?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej, jakie wymogi dotyczące uzasadnienia obowiązują zatem zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 2003/86/WE [...] w przypadku cofnięcia dokumentu pobytowego członka rodziny lub odmowy przedłużenia jego ważności ze względu na porządek publiczny?

Czy art. 6 ust. 2 dyrektywy 2003/86/WE [...] należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on takiej praktyce krajowej, zgodnie z którą dokument pobytowy członka rodziny może zostać cofnięty lub można odmówić przedłużenia jego ważności ze względu na porządek publiczny, jeżeli kara lub środek, na który dany członek rodziny został skazany, są wystarczająco wysokie w odniesieniu do okresu legalnego pobytu w Niderlandach („ruchoma skala”), przy czym na podstawie kryteriów określonych w wyrokach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (ETPCz) z dnia 2 sierpnia 2001 r. Boultif przeciwko Szwajcarii, ECLI:CE:ECHR:2001:0802JUD005427300 i z dnia 18 października 2006 r., Ünner przeciwko Niderlandom, ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD004641099 dokonuje się wyważenia interesu danego członka rodziny w wykonaniu w Niderlandach prawa do łączenia rodzin z jednej strony i interesu państwa niderlandzkiego w ochronie porządku publicznego z drugiej strony?

⁽¹⁾ Dyrektywy Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin, Dz.U. 2003 L 251, s. 12 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 6, s. 224.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 11 czerwca 2018 r. – V.G./ Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid**

(Sprawa C-382/18)

(2018/C 294/40)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: V.G

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle art. 3 ust. 3 dyrektywy 2003/86/WE⁽¹⁾ [...] i wyroku w sprawie Nolan (EU:C:2012:638) Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania prejudycjalne niderlandzkiego sądu w sprawie wykładni przepisów tej dyrektywy w związku ze sporem prawnym dotyczącym wniosku o zezwolenie na wjazd i pobyt członka rodziny, składanego przez członka rodziny rozdzielonej mającego niderlandzkie obywatelstwo, jeżeli w prawie niderlandzkim uznano, że dyrektywa ta ma bezpośrednie i bezwarunkowe zastosowanie do takich członków rodziny?
- 2) Czy art. 6 ust. 2 dyrektywy 2003/86/WE [...] należy interpretować w ten sposób, że dla odrzucenia wniosku o zezwolenie na wjazd i pobyt członka rodziny ze względu na porządek publiczny wymagane jest uzasadnienie, że osobiste zachowanie danego członka rodziny stanowi rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie dla podstawowego interesu społecznego?
- 3) W razie udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi przeczącej, jakie wymogi w zakresie uzasadnienia obowiązują zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2003/86/WE w przypadku odrzucenia wniosku o zezwolenie na wjazd i pobyt członka rodziny ze względu na porządek publiczny?

Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 2003/86/WE [...] należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on takiej praktyce krajowej, zgodnie z którą wniosek o zezwolenie na wjazd i pobyt członka rodziny można odrzucić ze względu na porządek publiczny z powodu skazania podczas wcześniejszego pobytu w danym państwie członkowskim, przy czym na podstawie kryteriów określonych w wyrokach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (ETPCz) z dnia 2 sierpnia 2001 r. *Boultif przeciwko Szwajcarii* (ECLI:CE:ECHR:2001:0802JUD005427300) i z dnia 18 października 2006 r., *Üner przeciwko Niderlandom* (ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD004641099) dokonuje się wyważenia interesu danego członka rodziny i członka rodziny rozdzielonej w wykonywaniu w Niderlandach prawa do łączenia rodzin z jednej strony, a interesu państwa niderlandzkiego w ochronie porządku publicznego z drugiej strony?

(¹) Dyrektywa Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin, Dz.U. 2003, L 251, s. 12 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 6, s. 224.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku (Polska) w dniu 11 czerwca 2018 r. – Lexitor Sp. z o. o. przeciwko Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo – Kredytowej im. Franciszka Stefczyka z siedzibą w Gdyni, Santander Consumer Bank S.A. z siedzibą we Wrocławiu, mBank S.A. z siedzibą w Warszawie

(Sprawa C-383/18)

(2018/C 294/41)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lexitor Sp. z o.o

Strony pozwane: Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa im. Franciszka Stefczyka z siedzibą w Gdyni, Santander Consumer Bank S.A. z siedzibą we Wrocławiu, mBank S.A. z siedzibą w Warszawie

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni przepisu zawartego w art. 16 ust. 1 w zw. z art. 3 pkt g Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 roku w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (¹) należy dokonywać w ten sposób, że konsument, w przypadku dokonania wcześniejszej spłaty swoich zobowiązań wynikających z umowy o kredyt, uprawniony jest do uzyskania, obniżki całkowitego kosztu kredytu, w tym również o koszty, których wysokość nie jest zależna do długości trwania tej umowy o kredyt?

(¹) Dz. Urz. L 133, s. 660.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 11 czerwca 2018 r. – Arriva Italia Srl i in. / Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti

(Sprawa C-385/18)

(2018/C 294/42)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Arriva Italia Srl, Ferrotramviaria SpA, Consorzio Trasporti Aziende Pugliesi (CO.TRA.P)

Druga strona postępowania: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti

Pytanie prejudycjalne

Czy w przedstawionych okolicznościach faktycznych i prawnych środek polegający na przyznaniu mocą ustawy kwoty w wysokości 70 milionów EUR na rzecz podmiotu działającego w sektorze transportu kolejowego, na warunkach określonych ustawą nr 208 z dnia 28 grudnia 2015 r. (art. 1 ust. 867), w brzmieniu zmienionym dekretem z mocą ustawy nr 50 z dnia 24 kwietnia 2017 r., a następnie przeniesienie tego ostatniego, bez przeprowadzania przetargu i nieodpłatnie do innego podmiotu, stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej należy ustalić, czy omawiana pomoc jest w każdym razie zgodna z prawem Unii Europejskiej i jakie są konsekwencje jej niezgłoszenia zgodnie z art. [108] ust. 1 TFUE?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 11 czerwca 2018 r. – Coöperatieve Producentenorganisatie en Beheersgroep Texel UA/Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawa C-386/18)

(2018/C 294/43)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Coöperatieve Producentenorganisatie en Beheersgroep Texel UA

Strona przeciwna: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Pytania prejudycjalne

- 1a. Czy art. 66 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014⁽¹⁾ z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2328/2003, (WE) nr 861/2006, (WE) nr 1198/2006 i (WE) nr 791/2007 oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011 (zwane dalej „rozporządzeniem 508/2014”), który stanowi, że Europejski Fundusz Morski i Rybacki „wspiera” opracowywanie i realizację [wdrażanie] planów produkcji i obrotu, o których mowa w art. 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1379/2013⁽²⁾ z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1184/2006 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 (zwanego dalej „rozporządzeniem 1379/2013”), sprzeciwia się temu, aby państwo członkowskie odmówiło organizacji producentów, która złożyła wniosek o udzielenie takiej dotacji, z tego powodu, że państwo to nie przewidziało w zatwierdzonym przez Komisję Europejską programie operacyjnym, ani w krajowych przepisach ustalających kwalifikowalność wydatków, możliwości złożenia takiego wniosku w momencie jego złożenia w zakresie określonych kategorii wydatków (w niniejszym przypadku: kosztów opracowania i realizacji planu produkcji i obrotu) lub określonego przedziału czasowego (w niniejszym przypadku: roku 2014)?
- 1b. Czy dla odpowiedzi na pytanie 1a ma znaczenie to, że organizacja producentów jest na podstawie art. 28 rozporządzenia 1379/2013 zobowiązana do opracowania planu produkcji i obrotu, a po jego zatwierdzeniu przez państwo członkowskie, do wdrożenia planu produkcji i obrotu?
2. Jeżeli na pytanie 1a zostanie udzielona odpowiedź, zgodnie z którą art. 66 ust. 1 rozporządzenia 508/2014 sprzeciwia się temu, aby państwo członkowskie odmówiło organizacji producentów, która złożyła wniosek o udzielenie dotacji na opracowanie i wdrożenie planu produkcji i obrotu z tego powodu, że państwo to nie przewidziało możliwości złożenia takiego wniosku w momencie jego złożenia, to czy zainteresowany wnioskodawca może powołać się na art. 66 ust. 1 rozporządzenia 508/2014 jako bezpośrednią podstawę prawną swojego wniosku do państwa członkowskiego o udzielenie stosownej dotacji?

3. Jeżeli na pytanie 2 zostanie udzielona odpowiedź, zgodnie z którą w sytuacji opisanej w pytaniu 2 zainteresowany wnioskodawca może powołać się na art. 66 ust. 1 rozporządzenia 508/2014 jako bezpośrednią podstawę prawną swojego wniosku do państwa członkowskiego o udzielenie stosownej dotacji, to czy art. 65 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013⁽³⁾ z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (zwanego dalej „rozporządzeniem 1303/2013”) sprzeciwia się udzieleniu dotacji na opracowanie i wdrożenie planu produkcji i obrotu w sytuacji, kiedy wniosek o udzieleniu dotacji został złożony po tym, jak plan produkcji i obrotu został opracowany i wdrożony?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 149, s.1.

⁽²⁾ Dz.U. 2013, L 354, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. 2013, L. 347, s. 320.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Polska) w dniu 12 czerwca 2018 r. – Delfarma Sp. z o.o. przeciwko Prezesowi Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych

(Sprawa C-387/18)

(2018/C 294/44)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Delfarma Sp. z o.o.

Strona pozwana: Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo unijne, w szczególności art. 34 i art. 36 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym pozwolenie na dopuszczenie do obrotu w państwie członkowskim produktu leczniczego z importu równoległego nie może być udzielone wyłącznie z tego powodu, że produkt leczniczy będący przedmiotem importu równoległego został dopuszczony w państwie członkowskim wywozu jako odpowiednik produktu referencyjnego, tj. na podstawie skróconej dokumentacji, a w państwie członkowskim przywozu taki produkt leczniczy został dopuszczony do obrotu jako referencyjny tj. na podstawie pełnej dokumentacji, przy czym taka odmowa następuje bez badania zasadniczej tożsamości terapeutycznej obu produktów oraz bez wystąpienia organu krajowego – pomimo takiej możliwości – o dokumentację do odpowiedniego organu w państwie wywozu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Belgia) w dniu 13 czerwca 2018 r. – Brussels Securities SA / État belge

(Sprawa C-389/18)

(2018/C 294/45)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

tribunal de première instance francophone de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Brussels Securities SA

Strona przeciwna: État belge

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 4 dyrektywy Rady 90/43/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich ⁽¹⁾ (zastąpionej w dniu 18 stycznia 2012 r. przez dyrektywę Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich ⁽²⁾), w związku z innymi źródłami prawa wspólnotowego,

powinien być interpretowany w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniom krajowym,

takim jak Code des impôts sur les revenus 1992 oraz królewskie rozporządzenie wykonawcze do Code des impôts sur les revenus 1992, w brzmieniu obowiązującym dla okresu podatkowego 2011,

które ustanawiają system wyłączenia (odstąpienia od opodatkowania zysków wypłaconych spółce dominującej przez spółkę zależną) zakładający, po pierwsze, że dywidendy otrzymane przez spółkę dominującą od spółki zależnej podlegają włączeniu do podstawy opodatkowania spółki dominującej, a po drugie, że 95 % kwoty wypłaconych dywidend podlega odliczeniu od tej podstawy opodatkowania tytułem dochodu podlegającego ostatecznie opodatkowaniu,

w związku z łącznym zastosowaniem, w celu określenia podstawy obliczenia podatku dochodowego od osób prawnych dla spółki dominującej,

belgijskiego systemu odliczenia od dochodu podlegającego ostatecznie opodatkowaniu oraz

- (1) zasad dotyczących innego odliczenia stanowiącego ulgę podatkową przewidzianą w tych przepisach (odliczenie na kapitał wysokiego ryzyka),
- (2) prawa odliczenia salda wcześniejszych strat podlegających odzyskaniu,
- (3) prawa przeniesienia na następne okresy podatkowe, gdy dla danego okresu podatkowego ich kwota jest wyższa niż zysk podlegający opodatkowaniu, zaliczenia nadwyżki dochodu podlegającego ostatecznie opodatkowaniu, odliczenia na kapitał wysokiego ryzyka i salda wcześniejszych strat podlegających odzyskaniu, oraz
- (4) kolejności zaliczenia, która przewiduje, że w kolejnych latach podatkowych zaliczenie będzie prowadziło do wyczerpania opodatkowanego zysku najpierw poprzez odliczenie przeniesionego dochodu podlegającego ostatecznie opodatkowaniu, następnie poprzez odliczenie na kapitał wysokiego ryzyka (którego przeniesienie możliwe jest wyłącznie „przez siedem kolejnych okresów podatkowych”) i dalej poprzez odliczenia salda wcześniejszych strat podlegających odzyskaniu,

powoduje zmniejszenie, w wysokości całości lub części dywidend otrzymanych od spółki zależnej, straty, którą spółka dominująca mogłaby odliczyć, gdyby dywidendy zostały w całości i wprost wyłączone z zysków za okres podatkowy, w którym zostały uzyskane (skutkując zmniejszeniem podlegającego opodatkowaniu wyniku za ten okres podatkowy oraz ewentualnym zwiększeniem strat podatkowych podlegających przeniesieniu), bardziej niż gdyby dywidendy te zostały zatrzymane w zyskach i następnie podlegały zasadom zwolnienia i przenoszenia zwolnionych kwot w przypadku braku wystarczającego zysku,

to jest zmniejszenia salda wcześniejszych strat podlegających odzyskaniu generowanych w spółce dominującej, mogącego powstać podczas okresów podatkowych następujących po okresie podatkowym, dla którego dochód podlegający ostatecznie opodatkowaniu, odliczenie na kapitał wysokiego ryzyka i odliczenie salda wcześniejszych strat podlegających odzyskaniu przewyższają kwotę zysku podlegającego opodatkowaniu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 225, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 345, s. 8.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de Barcelona (Hiszpania) w dniu 15 czerwca 2018 r. – Ana María Páez Juárez / Nobel Plastiques Ibérica, S.A.

(Sprawa C-397/18)

(2018/C 294/46)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Ana María Páez Juárez

Strona pozwana: Nobel Plásticos Ibérica S.A.

Pozostałe strony: Fondo de Garantía Salarial (FOGASA) i Ministerio Fiscal

Pytania prejudycjalne

1) Czy należy uznać za osoby niepełnosprawne, do celów stosowania dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy⁽¹⁾, zgodnie z jej interpretacją zawartą w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, pracowników zakwalifikowanych jako osoby szczególnie wrażliwe na określone rodzaje ryzyka w przypadku, gdy ze względu na ich cechy osobiste lub znany stan biologiczny są oni szczególnie wrażliwi na ryzyka związane z pracą i z tego powodu nie mogą zajmować niektórych stanowisk pracy, gdyż może to stwarzać zagrożenie dla ich zdrowia lub dla innych osób?

Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze jest twierdząca, sąd przedkłada następujące pytania:

2) Czy stanowi akt dyskryminacji bezpośredniej lub pośredniej w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/78/WE decyzja o zwolnieniu pracownicy z przyczyn ekonomicznych, technicznych, organizacyjnych i produkcyjnych w przypadku, gdy osoba ta ma stwierdzoną niepełnosprawność, gdyż jest ona szczególnie wrażliwa w odniesieniu do niektórych stanowisk pracy ze względu na jej dolegliwości fizyczne i w związku z tym ma trudności, aby osiągnąć poziom wydajności wymagany do tego, aby nie była zagrożona zwolnieniem z pracy?

3) Czy stanowi akt dyskryminacji bezpośredniej lub pośredniej w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/78/WE decyzja o zwolnieniu pracownicy z przyczyn ekonomicznych, technicznych, organizacyjnych i produkcyjnych w przypadku, gdy osoba ta ma stwierdzoną niepełnosprawność, gdyż jest ona uznana za szczególnie wrażliwą w odniesieniu do zajmowania niektórych stanowisk pracy z powodu jej dolegliwości fizycznych, a wspomniana decyzja została podjęta, w świetle różnych kryteriów wskazania, m.in. w oparciu o wszechstronność na wszystkich stanowiskach pracy, w tym na tych, których nie może zajmować osoba niepełnosprawna?

4) Czy stanowi akt dyskryminacji pośredniej w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/78/WE decyzja o zwolnieniu pracownicy z przyczyn ekonomicznych, technicznych, organizacyjnych i produkcyjnych w przypadku, gdy osoba ta ma stwierdzoną niepełnosprawność i w związku z tym została ona uznana za szczególnie wrażliwą w odniesieniu do zajmowania niektórych stanowisk pracy z powodu jej dolegliwości fizycznych, które były powodem długich okresów nieobecności w pracy lub przebywania na zwolnieniu lekarskim przed zwolnieniem z pracy, a wspomniana decyzja została podjęta, w świetle różnych kryteriów wskazania, m.in. z uwagi na nieobecności tej osoby w pracy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, L 303, s. 16

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 15 czerwca 2018 r. – Antonio Bocero Torrico / Instituto Nacional de la Seguridad Social y Tesorería General de la Seguridad Social

(Sprawa C-398/18)

(2018/C 294/47)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Antonio Bocero Torrico

Strona pozwana: Instituto Nacional de la Seguridad Social y Tesorería General de la Seguridad Social

Pytania prejudycjalne

Czy art. 48 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu krajowego, który wymaga w celu skorzystania z wcześniejszej emerytury, by kwota należnej emerytury była wyższa od minimalnej emerytury, która przysługiwałaby zainteresowanemu na podstawie prawa krajowego, przy czym pojęcie „emerytury należnej” interpretowane jest jako emerytura faktycznie wypłacana tylko we właściwym państwie członkowskim (w tym przypadku w Hiszpanii), bez uwzględnienia faktycznie przysługującej emerytury, którą zainteresowany może otrzymywać z tytułu innego świadczenia takiego samego rodzaju w innym państwie członkowskim lub w innych państwach członkowskich?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 18 czerwca 2018 r. – Vereniging Gasopslag Nederland, TAQA Onshore BV, TAQA Piek Gas BV / Autoriteit Consument en Markt

(Sprawa C-399/18)

(2018/C 294/48)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vereniging Gasopslag Nederland, TAQA Onshore BV, TAQA Piek Gas BV

Strona pozwana,: Autoriteit Consument en Markt

Pytania prejudycjalne

Czy z art. 13 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009⁽¹⁾ r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 (rozporządzenia w sprawie gazu) jest zgodne stosowanie jednolitej taryfy dla zdolności przesyłowej, w ramach której przeprowadza się zróżnicowanie nie na podstawie rodzaju użytkownika sieci, lecz na podstawie zakontraktowanej zdolności przesyłowej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 211, s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 18 czerwca 2018 r. – Herst, s.r.o. / Odvolací finanční ředitelství

(Sprawa C-401/18)

(2018/C 294/49)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Krajský soud v Praze

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Herst, s.r.o.

Strona przeciwna: Odvolací finanční ředitelství

Pytania prejudycjalne

1) Czy za podatnika w rozumieniu art. 138 ust. 2 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą VAT”) należy uznać każdego podatnika? Jeśli tak nie jest, to w odniesieniu do których podatników przepis ten ma zastosowanie?

- 2) Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi, że art. 138 ust. 2 lit. b) dyrektywy VAT znajduje zastosowanie w sytuacji takiej, jak w postępowaniu głównym (w której nabywcą wyrobów jest podatnik zarejestrowany do celów podatku), to czy przepis ten należy interpretować w taki sposób, że w sytuacji gdy wysyłka lub transport tych wyrobów następuje zgodnie z odpowiednimi przepisami dyrektywy Rady 2008/118/WE w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą o podatku akcyzowym”), należy za dostawę uprawniającą do zwolnienia zgodnie z tym przepisem uznać dostawę mającą związek z procedurą w rozumieniu dyrektywy o podatku akcyzowym, nawet jeżeli poza tym nie są spełnione przesłanki zwolnienia przewidziane w art. 138 ust. 1 dyrektywy VAT ze względu na uznanie innej transakcji za transport towarów?
- 3) Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi, że art. 138 ust. 2 lit. b) dyrektywy VAT nie znajduje zastosowania w sytuacji takiej, jak w postępowaniu głównym, to czy fakt, że towary są przewożone w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, jest rozstrzygającym dla ustalenia, którą z szeregu następujących po sobie dostaw należy uznać za transport do celów prawa do zwolnienia z VAT zgodnie z art. 138 ust. 1 dyrektywy VAT?
- 4) Czy podatnik nabywa „prawo do rozporządzania towarem jak właściciel” w rozumieniu dyrektywy VAT w sytuacji, gdy nabywa towar od innego podatnika bezpośrednio dla konkretnego odbiorcy w celu realizacji jego uprzedniego zamówienia (określającego rodzaj towaru, ilość, miejsce pochodzenia i czas dostawy), jeżeli sam fizycznie nie obraca towarem, ponieważ w związku z zawarciem umowy sprzedaży odbiorca towarów zgadza się na to, że sam zorganizuje transport towaru z miejsca jego pochodzenia, a podatnik jedynie pośredniczy w dostępie do zamówionego towaru za pośrednictwem swoich dostawców i przekazuje informacje niezbędne do odebrania towaru (w jego imieniu lub w imieniu jego poddostawców w łańcuchu dostaw), przy czym jego zyskiem z transakcji jest różnica między ceną zakupu i sprzedaży tego towaru, a w łańcuchu dostaw nie jest fakturowana cena transportu towaru?
- 5) Czy skoro dyrektywa o podatku akcyzowym w swoich przepisach (np. w art. 4 pkt 1, art. 17 lub art. 19) stanowi bezpośrednio lub pośrednio poprzez ograniczenia w faktycznym obrocie danym towarem niezbędne warunki do przeniesienia „prawa do rozporządzania towarem (podlegającym podatkowi akcyzowemu) jak właściciel” w rozumieniu dyrektywy VAT, to za dostawę towaru na potrzeby VAT uznać należy również przyjęcie dostawy towaru w procedurze zawieszenia poboru podatku akcyzowego przez uprawnionego właściciela składu podatkowego lub zarejestrowanego odbiorcę, pozostające w zgodzie z warunkami wynikającymi z dyrektywy o podatku akcyzowym?
- 6) Czy w związku z tym na potrzeby określenia dostawy, do której przyporządkowany jest transport w łańcuchu dostaw towaru w procedurze zawieszenia poboru podatku akcyzowego z pojedynczym transportem, również transport w rozumieniu ustawy VAT uważać należy za rozpoczęty i zakończony w zgodzie z przepisami art. 20 dyrektywy o podatku akcyzowym?
- 7) Czy zasada neutralności VAT albo jakkolwiek inna zasada prawa unijnego stoi na przeszkodzie zastosowaniu konstytucyjnej zasady prawa krajowego in dubio mitius, która w sytuacji niejednoznaczności normy prawnej, kiedy norma obiektywnie pozwala na przyjęcie różnych wyników wykładni, nakazuje organom władzy publicznej przyjąć wynik wykładni na korzyść adresata normy prawnej (tu podatnika VAT)? Czy zastosowanie tej zasady byłoby w zgodzie z prawem unijnym chociaż wtedy, gdyby zostało ograniczone do sytuacji, w której istotne okoliczności faktyczne sprawy miały miejsce przed przedstawieniem wiążącej wykładni spornego zagadnienia prawnego przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który za właściwy uznał inny, mniej korzystny dla podatnika, wynik wykładni?

W przypadku dopuszczalności zastosowania zasady in dubio mitius:

- 8) Czy z perspektywy ograniczeń wynikających z prawa unijnego w czasie, w którym doszło do opodatkowanej transakcji w niniejszej sprawie (listopad–maj 2013 r.), uważać można było za niejasne i pozwalające na przyjęcie dwóch wyników wykładni zagadnienie, czy prawne pojęcie dostawy, ewentualnie transportu towaru, ma (albo nie ma) na potrzeby dyrektywy o podatku akcyzowym taki sam zakres, jak na potrzeby dyrektywy VAT?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2009, L 9, s. 12.

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 10 kwietnia 2018 r. w sprawie T-274/15,
Alcogroup et Alcodis / Komisja**

(Sprawa C-403/18 P)

(2018/C 294/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszące odwołanie: Alcogroup, Alcodis (przedstawiciele: P. de Bandt, J. Dewispelaere, J. Probst, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Orde van Vlaamse Balies, Ordre des barreaux francophones et germanophone, Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 10 kwietnia 2018 r. w sprawie T-274/15;
- Stwierdzenie dopuszczalności skargi wniesionej przeciwko obydwu zaskarżonym decyzjom;
- Odesłanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania co do istoty;
- Obciążenie Komisji ogółem kosztów niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- Zarzut pierwszy: Sąd naruszył prawo i obowiązek uzasadnienia;
- Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo wnoszących odwołania do skutecznej ochrony sądowej.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Višje sodišče v Mariboru
(Słowenia) w dniu 21 czerwca 2018 r. – Aleš Kuhar, Jožef Kuhar / Addiko Bank d.d.**

(Sprawa C-407/18)

(2018/C 294/51)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Višje sodišče v Mariboru

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Aleš Kuhar, Jožef Kuhar

Druga strona postępowania: Addiko Bank d.d.

Pytanie prejudycjalne

Czy, biorąc pod uwagę zasadę skuteczności prawa Unii Europejskiej, dyrektywę Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w ramach postępowania egzekucyjnego sąd wykonawczy jest zobowiązany z urzędu odmówić egzekucji ze względu na nieuczciwy warunek zawarty w akcie notarialnym stanowiącym podstawę do bezpośredniego wszczęcia egzekucji (tytuł wykonawczy), w przypadku takim jak rozpatrywany w niniejszej sprawie, w którym przepis proceduralny państwa członkowskiego nie przyznaje sądowi wykonawczemu możliwości wstrzymania lub zawieszenia egzekucji (na wniosek dłużnika lub z urzędu) do chwili ostatecznego orzeczenia co do istoty w przedmiocie nieuczciwego charakteru warunku, wydanego w wyniku postępowania rozpoznawczego wszczętego przez dłużnika jako konsumenta?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 23 kwietnia 2018 r. w sprawie T-468/16, Verein Deutsche Sprache e.V. / Komisja Europejska, wniesione w dniu 4 lipca 2018 r.

(Sprawa C-440/18 P)

(2018/C 294/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Verein Deutsche Sprache e.V. (przedstawiciel: W. Ehrhardt, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 23 kwietnia 2018 r. w sprawie T-468/16 oraz stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego w imieniu Komisji zgodnie z art. 4 przepisów wykonawczych do rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z dnia 10 czerwca 2016 r.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty:

Wadliwe przeprowadzenie procesu przez Sąd:

Wnoszący odwołanie uważa za wadliwe, że Sąd nie wykorzystał jej instrumentów wyjaśniających, jakie wynikają z art. 24 statutu i art. 88 i 89 regulaminu postępowania. Powinien był także zbadać stan faktyczny przedstawiony przez Komisję w sposób bardziej pogłębiony niezależnie od wniosku dowodowego skarżącego. Dostateczne podstawy ku temu stanowią bowiem sprzeczności wynikające z przedstawienia stanu faktycznego Komisji.

Błędne rozpoznanie wniosku dowodowego z dnia 20 lutego 2017 r.

Wnoszący odwołanie jest zdania, że Sąd błędnie nie zbadał bardziej szczegółowo przedstawionym jako dowód pisma sporządzonego przez pracownika naukowego uniwersytetu, które zawierało wiedzę poufną, pomimo wyraźnego dopuszczenia tego dowodu.

Wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi odmowę wysłuchania zeznań rzecznika prasowego Komisji, pomimo faktu, że z powyższego dokumentu wynikały wystarczające powody do wysłuchania.

Niezastosowanie domniemania zgodności z prawem

Wnoszący stoi na stanowisku, że wbrew ustaleniom Sądu wypracowanego przez Trybunał Sprawiedliwości domniemania zgodności z prawem nie stosuje w odniesieniu do argumentu Instytucji Unii, który – jeśli tak jest – należałoby zakwalifikować jako nieprzestrzeżenie zasad dobrej administracji.

Orzecznictwo przytoczone przez Sąd w przedmiocie zastosowania domniemania zgodności z prawem dotyczy innych sytuacji i nie może zatem zostać przeniesione w odniesieniu do sprawy rozpoznawanej w niniejszym wypadku.

Pominięcie przytoczonych poszlak na istnienie dokumentów

Wnoszący odwołanie ponownie zaprzecza stwierdzeniu Sądu, że nie dostarczył rozstrzygających dowodów na istnienie innych dokumentów.

Błędne niezbadanie argumentu wnoszącego odwołanie w odniesieniu do obowiązku przejrzystości

Wnoszący odwołanie zauważa, że Sąd wychodzi z błędnego założenia co do zgodnego z prawem twierdzenia Komisji dotyczącego istnienia dalszych dokumentów i stąd błędnie pomija argument wnoszącej odwołanie dotyczący zasady przejrzystości.

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska

(Sprawa C-443/18)

(2018/C 294/53)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Eggers, D. Bianchi, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że

- nie zapewniając, na terenie obszaru ograniczania rozprzestrzeniania, natychmiastowego usunięcia przynajmniej wszystkich roślin zakażonych *Xylella fastidiosa*, jeżeli znajdują się w strefie zakażonej w odległości 20 km od granicy tej strefy zakażonej z pozostałą częścią terytorium Unii, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 7 ust. 2 lit. c) decyzji wykonawczej (UE) 2015/789 ⁽¹⁾;
- nie zapewniając, również na terenie obszaru ograniczania rozprzestrzeniania, monitorowania obecności *Xylella fastidiosa* poprzez coroczne badania prowadzone w odpowiednich okresach, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 6 ust. 7 decyzji wykonawczej (UE) 2015/789;
- nie interweniując ponadto stale natychmiast, aby uniknąć rozprzestrzeniania się *Xylella fastidiosa*, przez kolejne naruszenia określonych obowiązków, o których mowa w decyzji (UE) 2015/789, dotyczących stref zakażonych, co umożliwiło późniejsze rozprzestrzenianie się choroby, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 6 ust. 2, 7 i 9 oraz art. 7 ust. 2 lit. c) i art. 7 ust. 7 decyzji wykonawczej (UE) 2015/789, zobowiązaniom, o których mowa w art. 16 ust. 1 dyrektywy 2000/29/WE ⁽²⁾ i obowiązkowi lojalnej współpracy wyrażonemu w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej;

2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Będące w posiadaniu Komisji dowody, które są oparte na informacjach przekazanych przez Republikę Włoską, kontrole przeprowadzone przez Komisję, opinie naukowe Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) i innych organów wskazują spóźnione badania, poważne opóźnienia i uchybienia dotyczące zniszczenia zakażonych roślin nie tylko w dniu wysłania uzasadnionej opinii, ale trwające także w dniu wniesienia skargi w niniejszej sprawie. Komisja uważa zatem, że zostało wykazane uporczywe i ogólne nieprzestrzeganie przez Włochy określonego w ww. artykułach obowiązku zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby.

(¹) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/789 z dnia 18 maja 2015 r. w sprawie środków zapobiegających wprowadzaniu do Unii i rozprzestrzenianiu się w niej organizmu *Xylella fastidiosa* (Wells et al.) [notyfikowana jako dokument nr C(2015) 3415] (Dz.U. 2015, L 125, s. 36).

(²) Dyrektywa Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie (Dz.U. 2000, L 169, s. 1).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 3 lipca 2018 r. – Keramag Keramische Werke i in. / Komisja

(Sprawy połączone T-379/10 RENV i T-381/10 RENV) ⁽¹⁾

(Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Francuski rynek instalacji sanitarnych do łazienek – Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG – Uczestnictwo niektórych podmiotów w porozumieniu, decyzji lub uzgodnionej praktyce – Ponowna ocena dowodów)

(2018/C 294/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca w sprawie T-379/10 RENV: Keramag Keramische Werke GmbH, dawniej Keramag Keramische Werke AG (Ratingen, Niemcy) oraz pięciu pozostałych skarżących, których nazwy wskazano w załączniku do wyroku. Strona skarżąca w sprawie T-381/10 RENV: Sanitec Europe Oy (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciele: adwokaci P. Lindfelt, K. Struckmann, oraz J. Killick, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, F. Ronkes Agerbeek i J. Norris-Usher, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i mające na celu, po pierwsze, stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C (2010) 4185 final z dnia 23 czerwca 2010 r., dotyczącej procedury stosowania art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39092 – Instalacje sanitarne do łazienek), oraz po drugie, obniżenie kwoty grzywny wymierzonej skarżącym w tej decyzji.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Keramag Keramische Werke GmbH oraz pięciu pozostałym skarżącym, których nazwy wskazano w załączniku, pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w sprawach C-613/13 P, T-379/10 RENV i T-381/10 RENV.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Sądu z dnia 4 lipca 2018 r – Deluxe Entertainment Services Group / EUIPO (deluxe)(Sprawa T-222/14 RENV) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego deluxe – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 94 rozporządzenia 2017/1001)]

(2018/C 294/55)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Deluxe Entertainment Services Group Inc. (Burbank, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: L. Gellman, solicitor i adwokat M. Esteve Sanz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Palmero Cabezas, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 stycznia 2014 r. (sprawa R 1250/2013-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego deluxe jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Deluxe Entertainment Services Group Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 10.6.2014.

Wyrok Sądu z dnia 3 lipca 2018 r. – Transtec / Komisja(Sprawa T-616/15) ⁽¹⁾

(EDF – Państwa AKP – Układ z Kotonu – Program wspierania inicjatyw kulturalnych w portugalskojęzycznych państwach afrykańskich – Kwoty wypłacone przez Komisję na rzecz podmiotu odpowiedzialnego za finansowe wykonanie programu w Gwinei Bissau – Odzyskanie w wyniku audytu finansowego – Kompensata wierzytelności – Proporcjonalność – Bezpodstawne wzbogacenie – Odpowiedzialność pozaumowna)

(2018/C 294/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Transtec (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: L. Levi, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo A. Aresu i S. Bartelt, a następnie A. Aresu, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, skarga oparta na art. 263 TFUE i zmierzająca do stwierdzenia nieważności decyzji o potrąceniu zawartych w piśmie Komisji z dnia 27 sierpnia, 7, 16, 23 i 25 września 2015 r. o odzyskaniu kwoty 624 388,73 EUR odpowiadającej kwocie części zaliczek wypłaconych skarżącej w ramach programu wspierania inicjatyw kulturalnych w Gwinei Bissau finansowanych z dziewiątego Europejskiego Funduszu Rozwoju (EDF), powiększonej o odsetki za zwłokę, oraz po drugie, skarga oparta na art. 268 TFUE i zmierzająca do uzyskania zwrotu kwot rzekomo związanych z bezpodstawnym wzbogaceniem, a także naprawę szkody, jaką skarżąca rzekomo poniosła w wyniku zachowania Komisji.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność części decyzji dotyczących potrącenia zawartych w pismach Komisji Europejskiej z dnia 27 sierpnia, 7, 16, 23 i 25 września 2015 r., zmierzających do odzyskania kwoty 624 388,73 EUR odpowiadającej kwocie części zaliczek wypłaconych skarżącej w ramach programu wspierania inicjatyw kulturalnych w Gwinei Bissau finansowanych z dziewiątego Europejskiego Funduszu Rozwoju (EDF), powiększonej o odsetki za zwłokę w zakresie, w jakim zmierzają one do odzyskania kwoty 312 265,42 EUR odpowiadającej kwocie niekwalifikujących się wydatków wskazanych w ustaleniu finansowym nr 2 w sprawozdaniu z audytu EDF 2007/20859 dotyczącego prognozy programu pilotowego i zamknięcia pod numerem referencyjnym EDF/2010/249-005.
- 2) Skarga zostaje oddalona w pozostałej części.
- 3) Komisja i Transec ponoszą własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 25.1.2016

Wyrok Sądu z dnia 5 lipca 2018 r. – Hiszpania / Komisja

(Sprawa T-88/17) ⁽¹⁾

[EFRROW – Ostatni rok realizacji programu dla okresu programowania 2007 – 2013 – Rozliczanie rachunków agencji płatniczych państw członkowskich – Decyzja uznająca pewną kwotę za kwotę, która nie może być ponownie wykorzystana w ramach programu rozwoju obszarów wiejskich regionu autonomicznego Estremadura – Metoda obliczania – Artykuł 69 ust. 5b rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 – Uzasadnione oczekiwania]

(2018/C 294/57)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: M.A. Sampol Pucurull i M.J. García-Valdecasas Dorrego, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Aquilina i M. Morales Puerta, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/2113 z dnia 30 listopada 2016 r. w sprawie rozliczenia rachunków agencji płatniczych państw członkowskich dotyczących wydatków finansowanych przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w ostatnim roku realizacji programu dla okresu programowania 2007–2013 EFRROW (16 października 2014 r. – 31 grudnia 2015 r.) (Dz.U. 2016, L 327, s. 79), w której Komisja zakwalifikowała jako „kwot[ę], któr[a] nie mo[że] być ponownie wykorzystan[a]” kwotę 5 364 682,52 EUR w ramach rozliczenia rachunków agencji płatniczej Estremadury.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 27.3.2017.

Wyrok Sądu z dnia 30 maja 2018 r. – RT/ Parlament**(Sprawa T-98/17) ⁽¹⁾****(Służba publiczna – Urzędnicy – Zwolnienie chorobowe – Artykuł 59 ust. 1 regulaminu pracowniczego – Przepisy wewnętrzne dotyczące kontroli nieobecności w pracy i okresowych kontroli utrzymywania się inwalidztwa – Zaświadczenie lekarskie – Brak podpisu i pieczętki lekarza – Konsultacja lekarska na odległość za pośrednictwem Internetu – Odmowa przyjęcia)****(2018/C 294/58)****Język postępowania: angielski****Strony**

Strona skarżąca: RT (przedstawiciel: C. Bernard-Glanz, avocat)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: J. Steele i E. Taneva, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 270 TFUE i mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu z dnia 30 czerwca 2016 r. odrzucającej jako niedopuszczalny tytułem zaświadczenia lekarskiego przepisującego zwolnienie chorobowe dokument przedstawiony przez skarżącego w dniu 27 czerwca 2016 r.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 30 czerwca 2016 r. odrzucającej jako niedopuszczalny tytułem zaświadczenia lekarskiego przepisującego zwolnienie chorobowe dokument przedstawiony przez RT w dniu 27 czerwca 2016 r.
- 2) Parlament zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 24.4.2017.

Wyrok Sądu z dnia 29 czerwca 2018 r. – HF / Parlament(Sprawa T-218/17) ⁽¹⁾

(Służba publiczna – Personel kontraktowy – Artykuł 24 regulaminu pracowniczego – Wniosek o udzielenie wsparcia – Artykuł 12a regulaminu pracowniczego – Mobbing – Komitet doradczy ds. mobbingu i zapobiegania mu w miejscu pracy – Decyzja w sprawie oddalenia wniosku o udzielenie wsparcia – Prawo do bycia wysłuchanym – Zasada kontrydiktoryjności – Odmowa doręczenia opinii komitetu doradczego i protokołów przesłuchania świadków – Czas trwania procedury administracyjnej – Rozsądny termin)

(2018/C 294/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: HF (przedstawiciel: adwokat A. Tymen)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: E. Taneva i M. Ecker, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 270 TFUE i mające na celu, po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu z dnia 3 czerwca 2016 r., w której organ upoważniony do zawierania umów o zatrudnienie w tej instytucji oddalił wniosek o udzielenie wsparcia złożony przez skarżącą w dniu 11 grudnia 2014 r., oraz po drugie, naprawienie szkody, jaką skarżąca miała ponieść ze względu na naruszenia, jakich dopuścił się ten organ przy rozpatrywaniu wspomnianego wniosku o udzielenie wsparcia.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Parlament Europejski pokrywa własne koszty oraz jedną czwartą kosztów poniesionych przez HF.
- 3) HF pokrywa trzy czwarte własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 6.6.2017.

Wyrok Sądu z dnia 3 lipca 2018 r. – Vienna International Hotelmanagement / EUIPO (Vienna House i VIENNA HOUSE)(Sprawy T-402/17 i T-403/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenia unijnych znaków towarowych, słownego Vienna House i graficznego VIENNA HOUSE – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia 2017/1001]}

(2018/C 294/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Vienna International Hotelmanagement AG (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokat E. Zrzavy)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Przedmiot

Dwie skargi na decyzje Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 kwietnia 2017 r. (sprawy R 333/2016-4 i R 332/2016-4) dotyczące rejestracji, po pierwsze, oznaczenia słownego Vienna House, a po drugie, oznaczenia graficznego VIENNA HOUSE jako unijnych znaków towarowych.

Sentencja

- 1) Sprawy T-402/17 i T-403/17 zostają połączone do celów wydania niniejszego wyroku.
- 2) Skargi zostają oddalone.
- 3) Vienna International Hotelmanagement AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 277 z 21.8.2017.

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2018 r. – García Ruiz / Parlament**(Sprawa T-322/18)**

(2018/C 294/61)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Faustino-Francisco García Ruiz (Alcorcón, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat C. Manzano Ledesma)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie decyzji Komisji Petycji za zaskarżoną za pośrednictwem niniejszej skargi i w następstwie uznania skargi za dopuszczalną ustalenie, że nastąpiło naruszenie praw, tak aby zostały zagwarantowane interesy strony skarżącej przed tym Sądem;
- w stosownym przypadku obciążenie kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi, że:

Skarga zostaje wniesiona, ponieważ Komisja Petycji Parlamentu Europejskiego nie skierowała do wnoszącego petycję aktu odrębnego od zalecenia lub opinii, przy czym prawo skarżącego nie było chronione z naruszeniem traktatu na podstawie art. 232 ust. 3 TUE i art. 265 ust. 3 TFUE.

Rozstrzygnięcia wydane przez administrację publiczną Comunidad de Madrid (autonomicznej wspólnoty Madrytu) i sądy wyrządzają szkodę jego prawom i interesom gospodarczym ze względu na naruszenie prawa do otrzymywania świadczenia uzupełniającego emeryturę publiczną przyznaną przez Comunidad de Madrid.

Decyzja administracyjna wydana przez Comunidad de Madrid i wyroki wydane przez sądy skutkują odmiennym traktowaniem i dyskryminacją w odniesieniu do świadczeń otrzymanych przez emerytów (którzy przeszli na emeryturę dobrowolnie lub przymusowo).

W dziedzinie emerytur obowiązuje kompetencja Unii Europejskiej, a w związku z tym zadaniem tego Sądu jest ochrona prawa skarżącego, w sytuacji gdy administracja publiczna i sądy krajowe nie uwzględniły prawa przyznanego w utrwalonym orzecznictwie sądów Unii i dyrektywach dotyczących równości w zakresie pobierania świadczeń przy braku pomiędzy wyżej wspomnianymi dwiema kategoriami emerytów obiektywnej różnicy faktycznej i prawnej w odniesieniu do pobierania świadczeń.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2018 r. – NEC Corporation/Komisja

(Sprawa T-341/18)

(2018/C 294/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NEC Corporation (Tokio, Japonia) (przedstawiciele: R. Bachour, Solicitor, O. Brouwer i A. Pliego Selie, adwokaci)

Strona pozwana: European Commission

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2018) 1768 final z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie AT.40136 – Capacitors w zakresie, w jakim orzeka o naruszeniu przez skarżącą art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia EOG,
- pomocniczo, stwierdzenie nieważności decyzji w części nakładającej na skarżącą grzywnę, lub
- pomocniczo, wydanie rozstrzygnięcia w ramach pełnej jurysdykcji w zakresie dostosowania kwoty grzywny – w świetle zarzutów pierwszego i drugiego – do poziomu zgodnego z obowiązującymi przepisami, z uzasadnieniem koncepcji powrotu do naruszenia jako okoliczności obciążającej uzasadniającej podwyższenie kwoty grzywny i który jest proporcjonalny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że zaskarżona decyzja dotknięta jest oczywistymi naruszeniami prawa i co do oceny, a także brakiem uzasadnienia, w zakresie, w jakim powołano się na powrót do naruszenia jako okoliczność obciążającą przy nakładaniu grzywny na NEC Corporation oraz że grzywna nałożona na NEC Corporation narusza zasadę proporcjonalności
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że zaskarżona decyzja narusza prawo do obrony skarżącej, gdy sugeruje ona w art. 1, że skarżąca sama uczestniczyła w stwierdzonym naruszeniu, podczas gdy nie zostało to stwierdzone, a nawet zasugerowane w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów. Co więcej, to stwierdzenie byłoby błędne pod względem prawnym i faktycznym oraz zawierało niespójne stwierdzenie i uzasadnienie, w zakresie w jakim równocześnie przyznaje (ale kwalifikuje jako nieistotne), że NEC Corporation nie była świadoma naruszenia i uważa, że NEC Corporation jest wyraźnie odpowiedzialna za podmiot dominujący (rzekomo) sprawujący kontrolę nad Tokin Corporation w pewnym określonym.

3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że Komisja nie zastosowała takiego samego obniżenia podstawowej kwoty grzywny nałożonej na Tokin Corporation, jakie zastosowano do podstawowej kwoty grzywny nałożonej na NEC Corporation, a ponadto przyjęły średnią wartość sprzedaży dla celów ustalania wysokości grzywny, zamiast polegać na niereprezentatywnej wartości sprzedaży z ostatniego roku stwierdzonego naruszenia. Te niedociągnięcia stanowiły błędy przy obliczeniu kwoty grzywny lub prowadziły do nieproporcjonalnej grzywny (oraz braku uzasadnienia dla pierwszej pozycji w zakresie w jakim nie przedstawiono w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, dlaczego ta sama obniżka najwyraźniej nie miała zastosowania do podstawowej kwoty przyjętej jako grzywnę nałożoną na NEC Corporation).

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2018 r. – Nichicon Corporation/Komisja

(Sprawa T-342/18)

(2018/C 294/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nichicon Corporation (Kyoto, Japonia) (przedstawiciele: A. Ablasser-Neuhuber, F. Neumayr, G. Fussenegger i H. Kühnert, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w całości decyzji Komisji C(2018) 1768 final z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.40136 – Capacitors) w zakresie dotyczącym skarżącej;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności w części obejmującej:
  - a. Artykuł 1 lit. f) zaskarżonej decyzji, stwierdzający, że skarżąca uczestniczyła w jednolitym i ciągłym naruszeniu art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia EOG w sektorze kondensatorów elektrolitycznych obejmującym cały obszar EOG, na który składały się porozumienia lub uzgodnione praktyki mające na celu koordynację zachowań cenowych w okresie od 26 czerwca 1998 r. do 31 maja 2010 r,
  - b. Artykuł 2 lit. i) zaskarżonej decyzji nakładający na skarżącą grzywnę w kwocie 72 901 000 EUR oraz
- obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą na podstawie art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾;
- w każdym razie zastąpienie oceny Komisji własną oceną odnośnie do kwoty grzywny i zmniejszenie wysokości grzywny nałożonej na skarżącą na podstawie art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1/2003; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego ustalenia stanu faktycznego.

Zarzucane istotne błędy w ustaleniu stanu faktycznego dotyczą w szczególności trzech okresów kontaktów. Skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie dokonała ustaleń faktycznych, które nie zostały w wystarczającym stopniu udowodnione. W konsekwencji Komisja błędnie przyjęła naruszenie art. 101 TFUE.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa w zakresie kwalifikacji jako jednolite i ciągłe naruszenie.

Zarzut drugi dotyczy rzekomych błędów, jakich dopuściła się Komisja zarówno w odniesieniu do kwalifikacji kontaktów zidentyfikowanych jako naruszenia o charakterze jednolitym i ciągłym, jak i w odniesieniu do odpowiedzialności skarżącej za takie naruszenie. Po pierwsze, Komisja nie wykazała w wymagany prawem sposób zakresu jednolitego i ciągłego naruszenia. Po drugie, Komisja błędnie uznała skarżącą za odpowiedzialną za kontakty, w których nie uczestniczyła. Po trzecie, Komisja błędnie wywnioskowała co do okoliczności, że naruszenie trwało nieprzerwanie przed dniem 7 listopada 2003 r. Po czwarte, Komisja popełniła błąd przyjmując odpowiedzialność skarżącej nieprzerwany udział w jednolitym i ciągłym naruszeniu po dniu 10 listopada 2008 r. W związku z tym Komisja nie miała możliwości nałożenia kar na skarżącą. Po piąte, Komisja błędnie uznała, że udział skarżącej w jednolitym i ciągłym naruszeniu nadal trwał pomimo wyraźnego zdystansowania się skarżącej.

3. Zarzut trzeci dotyczący braku właściwości.

4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego błędu w ocenie polegającego na ustaleniu grzywny

W ramach zarzutu czwartego skarżąca podnosi utrzymywany oczywisty błąd w ocenie przy ustalaniu kwoty grzywny. Po pierwsze, Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności i jej wytyczne dotyczące metody ustalania grzywien, błędnie przyjmując całą wartość sprzedaży w EOG jako podstawę obliczenia grzywny. Po drugie i po trzecie, poprzez błędne określenie zarówno mnożnika ze względu na wagę naruszenia, jak i kwotę dodatkową, Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, obowiązek uzasadnienia, a także zasadę *ne bis in idem*. Po czwarte, Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, obowiązek uzasadnienia i zasadę równego traktowania poprzez nienależyte uwzględnienie w wysokości grzywny ograniczonego udziału skarżącej. Następnie Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności i wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien poprzez nieuwzględnienie jako okoliczności łagodzących ewentualnego zaniedbań skarżącej i jej zasadniczo ograniczonej roli oraz zachowania konkurencyjnego.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych

Zarzut piąty dotyczy naruszenia przez Komisję istotnych wymogów proceduralnych w rozumieniu art. 263 TFUE poprzez nieprzedstawienie pisma w sprawie przedstawienia zarzutów oraz wyznaczenie zbyt krótkiego terminu na przedstawienie obrony.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2018 r. – Tokin Corporation/Komisja**(Sprawa T-343/18)**

(2018/C 294/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tokin Corporation (Sendai City, Japonia) (przedstawiciele: C. Thomas, T. Yuen i M. Perez, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. f) decyzji Komisji C(2018) 1768 final z dnia 21 marca 2018 r. w zakresie, w jakim nakłada na TOKIN Corporation, solidarnie z NEC Corporation, grzywnę w wysokości 5 036 000 EUR;
- ustalenie w niższej wysokości kwoty grzywny nałożonej w art. 2 lit. f) tej decyzji na TOKIN Corporation solidarnie z NEC Corporation;
- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. g) decyzji w zakresie, w jakim nakłada na TOKIN Corporation grzywnę w wysokości 8 814 000 EUR;
- ustalenie w niższej wysokości kwoty grzywny nałożonej w art. 2 lit. g) tej decyzji na TOKIN Corporation; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że Komisja naruszyła art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ i zasadę równego traktowania, powołując się na lata 2011/2012 jako okres referencyjny dla ustalenia wartości sprzedaży.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że Komisja naruszyła art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 i zasadę osobistej odpowiedzialności stosując obniżenie w okolicznościach łagodzących względem podstawowej kwoty grzywny, zamiast zastosować obniżenie stawki procentowej odpowiadającej wadze naruszenia zastosowanej do obliczenia kwoty podstawowej w odniesieniu do aspektu naruszenia, za które odpowiedzialność przypisano skarżącej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s.1).

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2018 r. – Rubycon i Rubycon Holdings/Komisja**(Sprawa T-344/18)**

(2018/C 294/65)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Rubycon Corp. (Ina City, Japonia) i Rubycon Holdings Co. Ltd (Ina City) (przedstawiciele: J. Rivas Andrés, A. Federle i M. Relange, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2018) 1768 final z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie AT.40136 – Capacitors w zakresie dotyczącym Rubycon, w szczególności art. 1(h), art. 2(k), art. 2(l) i art. 4;
- nakazanie znacznego obniżenia kwoty grzywny nałożonej na Rubycon na podstawie art. 2 zaskarżonej decyzji do poziomu niestanowiącego dyskryminacji oraz odpowiadającego wyjątkowemu zakresowi współpracy Rubyconu;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że zaskarżona decyzja jest dotknięta naruszeniem prawa w zakresie, w jakim Komisja odmówiła przyznania Rubycon korzyści wynikających z „częściowego zwolnienia” na podstawie pkt 26 obwieszczenia Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych ⁽¹⁾ z uwagi na zwiększoną wagę naruszenia.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że zaskarżona decyzja jest niewystarczająco uzasadniona i dotknięta naruszeniem prawa w zakresie dotyczącym wniosku Komisji, aby nie odbiegać od wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 ⁽²⁾ i nie przyznawać Rubyconowi dodatkowego obniżenia grzywny, z naruszeniem obowiązujących w prawie Unii zasad proporcjonalności i równego traktowania oraz zasady adekwatności kar i sankcji.

⁽¹⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2006 C 298, s.17)

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006 C, s.2).

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2018 r. – Ukrselhosprom PCF i Versobank / EBC**(Sprawa T-351/18)**

(2018/C 294/66)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Ukrselhosprom PCF LLC (Sołone, Ukraina) i Versobank AS (Tallinn, Estonia) (przedstawiciele: adwokaci O. Behrends, L. Feddern i M. Kirchner)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego ECB/SSM/2018-EE-1 WHD-2017-0012 z dnia 26 marca 2018 r. w sprawie cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej dla Versobank AS;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów:

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości EBC do przyjęcia decyzji w sprawie likwidacji Versobank AS.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że EBC nie przeprowadził prawidłowej analizy kwestii związanych z walką z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że EBC nie rozpatrzył ani nie ocenił uważnie i bezstronnie wszystkich okoliczności faktycznych, w szczególności odnoszących się do ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, a także do przestrzegania mających zastosowanie przepisów.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że EBC błędnie odrzucił pozostałe możliwości, w szczególności sprzedaż Versobank lub umożliwienie wybrania przezeń dobrowolnej likwidacji.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez EBC zasady równego traktowania.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez EBC zasady proporcjonalności.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia przez EBC zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że EBC dopuścił się nadużycia władzy.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia przez EBC prawa do bycia wysłuchanym.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia przez EBC prawa do obrony.
11. Zarzut jedenasty dotyczący tego, że EBC nie uzasadnił wystarczająco przyjętej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2018 r. – Nippon Chemi-Con Corporation / Komisja
(Sprawa T-363/18)
(2018/C 294/67)
Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nippon Chemi-Con Corporation (Tokio, Japonia) (przedstawiciele: H. Niemeyer, M. Röhrig, D. Schlichting i I. Stoicescu, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w całości albo w części decyzji Komisji z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.40136 – Capacitors);
- alternatywnie, stwierdzenie nieważności art. 2 lit. g) decyzji Komisji Europejskiej z dnia 21 marca 2018 r.;
- alternatywnie, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 lit. g) decyzji Komisji Europejskiej z dnia 21 marca 2018 r. w ramach nieograniczonego orzekania zgodnie z art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący utrzymywanego naruszenia prawa do bycia wysłuchanym oraz naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

Skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła jej prawo do bycia wysłuchanym poprzez nieprzyznanie dostępu do wszystkich dokumentów sprawy, na które powołała się w zaskarżonej decyzji, poprzez niedostarczenie wszystkich dowodów potencjalnie uniewinniających, poprzez niedostarczenie dodatkowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów służącego zaradzeniu brakom pierwotnego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, zamiast przysłania pisma przedstawiającego okoliczności faktyczne oraz poprzez brak odpowiedniego dostępu do protokołów ze spotkań z pozostałymi stronami.

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja nie przedstawiła dokładnych i spójnych dowodów naruszenia mającego znaczenie w całym EOG podczas całego okresu trwania zarzucanego naruszenia.

Komisja nie dostarczyła dokładnych i spójnych dowodów naruszenia mającego znaczenie w EOG podczas całego okresu trwania zarzucanego naruszenia, w szczególności w okresie spotkań ECK (1998-2003) oraz spotkań trój- i wielostronnych jak również ich wpływ na EOG w latach 2009-2012.

3. Zarzut trzeci dotyczący braku wystarczającego dowodu na jedno ciągłe naruszenie

Według skarżącej Komisja nie udowodniła istnienia jednolitego i ciągłego naruszenia obejmującego wszystkie rodzaje rzekomych spotkań w odniesieniu do wszystkich aluminiowych kondensatorów elektrolitowych i wszystkich tantalowych kondensatorów elektrolitowych przez okres czternastu lat i wywołujących skutki w EOG, ponieważ ani nie zdefiniowano ogólnego planu mającego służącego osiągnięciu jednolitego celu antykonkurencyjnego celu w odniesieniu do wymaganego standardu ani nie wykazano, że między poszczególnymi spotkaniami istnieje dodatkowy związek.

4. Zarzut czwarty dotyczący braku występowania naruszenia ze względu na cel

Komisja nie wykazała również, że zachowanie antykonkurencyjne stanowiło naruszenie ze względu na cel, ponieważ domniemana wymiana informacji na temat przyszłej ceny i dostaw podczas spotkań i kontaktów mających znaczenie dla sprzedaży w EOG była sporadyczna i miała bardzo ograniczony zakres.

5. Zarzut piąty dotyczący braku właściwości Komisji

Ponadto Komisja błędnie przyjęła swoją jurysdykcję w odniesieniu do domniemanego naruszenia, ponieważ nie dostarczyła wystarczających dowodów na powiązanie rzekomego naruszenia z EOG. Komisja pominęła dowód, że w istocie żaden z dwu- i trójstronnych kontaktów nie miał żadnego wpływu na sprzedaż w EOG, ponieważ kontakty koncentrowały się na klientach spoza Europy. Komisja nie wykazała swoich twierdzeń, że japońscy producenci kondensatorów uczestniczyli w spotkaniach mających na celu zmniejszenie konkurencji w EOG.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, wytycznych Komisji w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾ i podstawowych zasad ustalania wysokości grzywien, w szczególności zasad równego traktowania i proporcjonalności.

Skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się naruszenia art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1/2003, w sprawie metody ustalania grzywien i podstawowych zasad ustalania wysokości grzywien, a w szczególności zasad równego traktowania i proporcjonalności ze względu na przyjęcie nieproporcjonalnej sprzedaży i pominięcie faktu, że związki naruszenia z EOG miały mieć ograniczony charakter.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

⁽²⁾ Wytoczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2018 r. – Intas Pharmaceuticals / EUIPO – Laboratorios Indas (INTAS)

(Sprawa T-380/18)

(2018/C 294/68)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Intas Pharmaceuticals Ltd (Ahmedabad, Indie) (przedstawiciel: M. Edenborough, QC)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Laboratorios Indas, SA (Pozuelo de Alarcón, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowy „INTAS” – zgłoszenie nr 14 153 811

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 kwietnia 2018 r. w sprawie R 815/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego, zmianę zaskarżonej decyzji, w taki sposób, aby sprzeciw został przekazany do ponownego rozpoznania przez Wydział Sprzeciwów;
- obciążenie EUIPO kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w ramach niniejszej skargi oraz kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą;
- tytułem żądania ewentualnego, w razie wstąpienia drugiej strony przed Izbą Odwoławczą do postępowania w charakterze interwenienta, obciążenie EUIPO i interwenienta solidarnie kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w ramach niniejszej skargi oraz kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (EU) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2018 r. – Sta*Ware EDV Beratung / EUIPO – Accelerate IT Consulting (businessNavi)**(Sprawa T-383/18)**

(2018/C 294/69)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sta*Ware EDV Beratung GmbH (Starnberg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Bölling i M. Graf)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Accelerate IT Consulting GmbH (Ahlen, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Accelerate IT Consulting GmbH

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „businessNavi” – unijny znak towarowy nr 9 155 698

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 maja 2018 r. w sprawie R 434/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uchylono w niej decyzję Wydziału Unieważnień z dnia 16 lutego 2017r.) (postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności 12 336 C) i stwierdzono, że utrzymuje się w mocy rejestrację unijnego znaku towarowego nr 9 155 698, businessNavi (graficznego znaku towarowego), dla następujących usług należących do klasy 42:

aktualizacja oprogramowania komputerowego, usługi doradztwa komputerowego, doradztwo odnośnie do oprogramowania komputerowego, analizy systemów komputerowych, projektowanie systemów komputerowych, zarządzanie danymi na serwerach, usługi programisty w zakresie elektronicznego przetwarzania danych, doradztwo w zakresie elektronicznego przetwarzania danych (usługi informatyka), tworzenie programów do przetwarzania danych, doradztwo w zakresie sprzętu i oprogramowania komputerowego, implementowanie programów w zakresie elektronicznego przetwarzania danych w sieciach, instalacja i konserwacja oprogramowania do dostępu do Internetu, instalowanie programów komputerowych, konfigurowanie sieci komputerowych przez oprogramowanie, kontrola pracy i analiza pracy sieci, administrowanie serwera, techniczne zarządzanie projektami w zakresie elektronicznego przetwarzania danych;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) i art. 18 rozporządzenia nr 2017/1001 w związku z zasadą 22 ust. 3 i 4 i zasadą 40 ust. 5 rozporządzenia nr 2868/95.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2018 r. – Iccrea Banca/Komisja, SRB**(Sprawa T-386/18)**

(2018/C 294/70)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: P. Messina, F. Isgrò i A. Dentoni Litta, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska, Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji nr SRB/ES/SRF/2018/03 z dnia 12 kwietnia 2018 r. jak również, stosowanie do okoliczności, załączników do niej oraz wszystkich ewentualnych późniejszych decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, nawet nieznanych skarżącej, stanowiących podstawę decyzji Banca d'Italia nr 0517765/18 z dnia 27 kwietnia 2018 r. oraz nr 0646641/18 z dnia 28 maja 2018 r.;
- zasądzenie na rzecz Iccrea Banca odszkodowania na podstawie art. 268 TFUE za szkodę w postaci poniesionych wyższych wydatków, wyrządzoną przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji podczas wykonywania jej funkcji ustalania składek należnych od skarżącej;
- pomocniczo, na wypadek nieuwzględnienia powyższych żądań, stwierdzenie nieważności art. 5 ust. 1 lit. a) i f) [rozporządzenia 2015/63] (lub ewentualnie całego rozporządzenia) z powodu sprzeczności z podstawowymi zasadami równości, niedyskryminacji i proporcjonalności;
- w każdym wypadku, obciążenie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji nr SRB/ES/SRF/2018/03 z dnia 12 kwietnia 2018 r. jak również, stosowanie do okoliczności, załączników do niej oraz wszystkich ewentualnych późniejszych jej decyzji nawet nieznanych skarżącej, stanowiących podstawę określenia względem skarżącej składek na podstawie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63⁽¹⁾.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku należytego badania, błędnej oceny sytuacji faktycznej, naruszenia i błędnego zastosowania art. 5 [ust. 1] lit. a) rozporządzenia 2015/63, a także naruszenia zasad niedyskryminacji i dobrej administracji.
  - Skarżąca podnosi w tym zakresie, że Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji błędnie zastosowała art. 5 [ust. 1] lit. a) rozporządzenia 2015/631 przy obliczeniu składek należnych od skarżącej, ponieważ nie uwzględniła zastosowania zobowiązań wewnątrzgrupowych.

2. Zarzut drugi dotyczący braku należytego badania, błędnej oceny sytuacji faktycznej, naruszenia i błędnego zastosowania art. 5 [ust. 1] lit. f) rozporządzenia 2015/63, a także naruszenia zasad niedyskryminacji i dobrej administracji.
- Skarżąca podnosi w tym zakresie, że Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji błędnie zastosowała art. 5 [ust. 1] lit. f) rozporządzenia 2015/63, co doprowadziło do sytuacji podwójnego liczenia.
3. Zarzut trzeci dotyczący bezprawnego zachowania organu Unii, będącego przesłanką odpowiedzialności pozaumownej na mocy art. 268 TFUE.
- Skarżąca podnosi w tym zakresie, że zachowanie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji spełnia wszelkie przesłanki podniesionego żądania wymagane na podstawie utrwalonego orzecznictwa europejskiego, obejmujące bezprawność działania zarzucaną instytucjom, faktyczne istnienie szkody oraz związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a podnoszoną szkodą.
4. Zarzut czwarty, pomocniczy i incydentalny, dotyczący naruszenia zasady skuteczności, równoważności i równego traktowania, prowadzący do niestosowania rozporządzenia 2015/63.
- Skarżąca podnosi w tym zakresie, że ewentualna sprzeczność pomiędzy powyższym rozporządzeniem a sytuacją skarżącą naruszyłaby zasady wskazane powyżej, ponieważ z jednej strony składki podmiotów, które znajdują się w takiej samej sytuacji faktycznej jak Iccrea, podlegałyby zmniejszeniu, co skutkowałoby bezprawnym pogorszeniem sytuacji skarżącej, a w konsekwencji analogiczne sytuacje byłyby traktowane w sposób odmienny.

(¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz. U. 2015, L 11, s. 44).

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2018 r. – Mellifera/Komisja

(Sprawa T-393/18)

(2018/C 294/71)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mellifera e.V., Vereinigung für wesensgemäße Bienenhaltung (Rosenfeld, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt A. Willand)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wydanej przez Komisję decyzji Ares (2018) 2087165 z dnia 19 kwietnia 2018 r., którą skarżący otrzymał w dniu 19 kwietnia 2018 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujący zarzut.

Naruszenie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 (¹) oraz Konwencji z Arhus (²)

- Strona skarżąca podnosi, że odnowienie zatwierdzenia substancji czynnej Glyphosat stanowi akt administracyjny, który może zostać poddany kontroli w postępowaniu na podstawie art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006.
- Ponadto podnosi się w szczególności, że odnowienie zatwierdzenia stanowi „indywidualnie adresowany akt [orzeczenie w konkretnej sprawie]”, ponieważ w ramach postępowania w sprawie zatwierdzenia wydaje się decyzję względem wnioskodawcy.
- Dalej podnosi się, że zatwierdzenie substancji czynnej Glyphosat zgodnie z obowiązującymi przepisami mogło zostać wydane wyłącznie przy odpowiednich ograniczeniach i w warunkach ochrony bioróżnorodności.
- Strona skarżąca kwestionuje wreszcie uchybienie proceduralne w przedmiocie odnowienia zatwierdzenia substancji czynnej Glyphosat.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).
- (²) Konwencja Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ (EKG ONZ) o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2018 r. – TrekStor / EUIPO (Theatre)

(Sprawa T-399/18)

(2018/C 294/72)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: TrekStor Ltd (Hong Kong, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci O. Spieker, A. Schönfleisch i M. Alber)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego „Theatre” – zgłoszenie nr 16 374 886

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 kwietnia 2018 r. w sprawie R 2238/2017-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) i art. 7 ust 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2018 r. – Zhadanov / EUIPO (PDF Expert)**(Sprawa T-404/18)**

(2018/C 294/73)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Igor Zhadanov (Odessa, Ukraina) (przedstawiciel: P. Olson, lawyer)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego „PDF Expert” – zgłoszenie nr 16 257 735*Zaskarżona decyzja:* decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 kwietnia 2018 r. w sprawie R 1813/2017-2**Żądanie***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zarejestrowanie zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 16 257 735 w odniesieniu do „komputerowego oprogramowania użytkowego do komputerów osobistych, telefonów komórkowych i przenośnych urządzeń elektronicznych, mianowicie oprogramowania do przeglądania i edytowania dokumentów PDF, a także zarządzania nimi”;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- izba odwoławcza popełniła błąd poprzez nieuznanie szczególnego charakteru objętych zgłoszeniem towarów;
- izba odwoławcza popełniła błąd w ocenie przedłożonych dowodów poprzez stwierdzenie, że zgłoszony znak towarowy nie posiada charakteru odróżniającego w następstwie używania.

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2018 r. – Holmer Dahl / SRB**(Sprawa T-405/18)**

(2018/C 294/74)

*Język postępowania: hiszpański***Strony***Strona skarżąca:* Helene Holmer Dahl (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: R. Vallina Hoset, A. Sellés Marco, C. Iglesias Megías i A. Lois Perreau de Pinninck, adwokaci)*Strona pozwana:* Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) i zobowiązanie jej do naprawienia poniesionej przez stronę skarżącą szkody wynikającej z wszystkich działań i zaniechań SRB, które skutkowały pozbawieniem strony skarżącej jej akcji BANCO POPULAR ESPAÑOL S. A. znajdujących się w jej posiadaniu;
- zasądzenie od SRB zapłaty na rzecz skarżącej z tytułu naprawienia poniesionej szkody majątkowej i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę („dochodzona kwota”):
  - z tytułu szkody majątkowej, łącznej kwoty 160 558,41 EUR za obniżenie wartości akcji Banco Popular oraz
  - z tytułu krzywdy, kwoty w wysokości do 160 558,41 EUR lub kwoty, której przyznanie Sąd uzna za właściwe.
- Zwiększenie dochodzonej kwoty o odsetki wyrównawcze od dnia 7 czerwca 2017 r. do dnia ogłoszenia wyroku kończącego niniejsze postępowanie.
- Zwiększenie dochodzonej kwoty o odsetki za opóźnienie od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do całkowitej zapłaty dochodzonej kwoty, według stóp procentowych ustalonych przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowania, powiększonych o dwa punkty procentowe.
- Obciążenie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Główne zarzuty i argumenty są podobne do tych podniesionych w sprawie T-659/17 Vallina Fonseca/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Dz.U. 2017, C 424, s. 42).

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2018 r. – mobile.de / EUIPO – Droujestvo S Ogranichena Otgovornost „Rezon” (mobile.ro)

(Sprawa T-412/18)

(2018/C 294/75)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: mobile.de GmbH (Dreilinden, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Lühring)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Droujestvo S Ogranichena Otgovornost „Rezon” (Sofia, Bułgaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy mobile.ro – unijny znak towarowy nr 8 838 542

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 marca 2018 r. w sprawie R 111/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 18 ust. 1 lit. a) w związku z art. 64 ust. 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 19 ust. 2 i art. 10 ust. 3 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 2018/625 w związku z art. 64 ust. 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 60 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 2 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 4 ust. 3 TUE w związku z zasadą prawną wywiedzioną z art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 i art. 61 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2018 r. – Portigon / SRB

(Sprawa T-413/18)

(2018/C 294/76)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Portigon AG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci D. Bliesener i V. Jungkind)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 12 kwietnia 2018 r. w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2018 r. (sygn. SRB/ES/SRF/2018/03) w zakresie, w jakim decyzja dotyczy skarżącej; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów, które są zasadniczo identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-420/17, Portigon/SRB⁽¹⁾ lub są do nich podobne.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, C 277, s. 56.

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2018 r. – Silgan Closures i Silgan Holdings/Komisja**(Sprawa T-415/18)**

(2018/C 294/77)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Silgan Closures GmbH (Monachium, Niemcy) i Silgan Holdings Inc. (Stamford, Connecticut, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: D. Seeliger, Y. Gürer, R. Grafunder i V. Weiss, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie kontroli C(2018) 2173 final z dnia 6 kwietnia 2018 r. doręczonej w dniu 24 kwietnia 2018 r.;
- stwierdzenie nieważności każdego środka wydanego wskutek kontroli przeprowadzonej w następstwie owej niezgodnej z prawem decyzji;
- w szczególności nałożenie na Komisję obowiązku zwrotu wszystkich kopii dokumentów sporządzonych w ramach kontroli i zabranych ze sobą, pod groźbą stwierdzenia nieważności przez Sąd przyszłych decyzji; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący istotnego naruszenia prawa do obrony oraz zasad postępowania

W ramach zarzutu pierwszego skarżące w szczególności podnoszą, że Bundeskartellamt przekazał Komisji informacje udostępnione temu organowi przez skarżące w toczącym się od 2014 r. krajowym postępowaniu w ramach współpracy i które z tego względu nie powinny być zostać dalej przekazane w trakcie wymiany informacji na podstawie art. 12 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi dotyczący błędnego uzasadnienia decyzji w sprawie kontroli oraz nieskończenie obszernego i nietypowego opisu jej przedmiotu („fishing expedition”), jak również brak dostatecznych poszlak.**3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności**

W tym względzie skarżące podnoszą, że zarządzenie kontroli w oparciu o ustalenia i stan postępowania prowadzonego przez Bundeskartellamt ani nie było konieczne ani odpowiednie.

4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia uprawnień dyskrecjonalnych

W ramach zarzutu czwartego podnosi się, że zarządzenie kontroli opiera się na niemających znaczenia dla sprawy rozważaniach. Chodzi raczej o niezwiązane z pierwotnym celem współdziałanie Bundeskartellamtu i Komisji dla umożliwienia ukarania przedsiębiorstw przez Komisję, które z uwagi na luki w prawie nie mogło prawdopodobnie nastąpić na poziomie krajowym.

5. Zarzut piąty dotyczący braku właściwości Komisji oraz naruszenia zasady subsydiarności

W tym względzie skarżące zarzucają, że ani nie jest zrozumiałe, iż Bundeskartellamt jest niewłaściwy w celu prawidłowego zakończenia zawisłego przed nim postępowania ani dlaczego postępowanie z uwagi na swój zakres lub skutki należało lepiej przeprowadzić na poziomie Unii w tego rodzaju późniejszym terminie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2018 r. – Bauer Radio / EUIPO – Weinstein (MUSIKISS)

(Sprawa T-421/18)

(2018/C 294/78)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bauer Radio Ltd (Peterborough, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: G. Messenger, barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Simon Weinstein (Wiedeń, Austria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Simon Weinstein

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego „MUSIKISS” – zgłoszenie nr 12 317 616

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie R 510/2017-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i Simona Weinsteina kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2018 r. – Fissler / EUIPO (vita)**(Sprawa T-423/18)**

(2018/C 294/79)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Fissler GmbH (Idar-Oberstein, Niemcy) (przedstawiciele: G. Hasselblatt, Rechtsanwalt i K. Middelhoff, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „vita” – zgłoszenie nr 15 857 188

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 marca 2018 r. w sprawie R 1326/2017-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 lit. b) i c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (EU) 2017/1001.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL